

Trei principii de bază ale credinței creștine

Capitolul 1 - Inspirația Bibliei

„Biblia nu este o astfel de carte pe care omul ar fi vrut s-o scrie dacă ar fi putut, sau ar fi putut-o scrie dacă ar fi vrut” Lewis S. Chafer

Cel dintâi principiu de bază al credinței creștine pe care îl vom studia este „inspirația Bibliei”. Aceasta, pentru că depindem de Biblie în explicarea celorlalte două principii. Toate adevărurile creștine pe care le cunoaștem sunt în Biblie. Aceste principii nu sunt produse de mintea sau de închipuirea omenească, ci reprezintă „credința prețioasă” (2 Petru 1.1) „dată sfinților odată pentru totdeauna” (Iuda 3).

I. Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu

1. Ce spune Biblia despre ea însăși

Biblia precizează fără umbră de îndoială că ea este insuflată de Dumnezeu (2 Timotei 3.16). Cuvântul folosit în greacă, limba în care a fost scris Noul Testament, înseamnă mai mult decât „inspirație”; este suflarea lui Dumnezeu, așa cum Dumnezeu a suflat în nările lui Adam suflarea de viață și el a devenit un suflet viu (Geneza 2.7). În același fel, Biblia este suflarea lui Dumnezeu. Domnul Isus spunea: „Cuvintele pe care Eu vi le-am vorbit sunt duh și sunt viață” (Ioan 6.63). De asemenea, Ștefan spunea despre Moise că „a primit cuvinte vii, ca să ni le dea nouă” (Fapte 7.38).

Cei care au scris cărțile Bibliei sunt sfinți care au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt (2 Petru 1.21). Deci ceea ce au scris ei au fost nu propriile lor cuvinte care ar fi inclus gândurile lui Dumnezeu. Ele au fost în totul cuvintele lui Dumnezeu. „Deoarece Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător și mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri” (Evrei 4.12).

Cărțile Bibliei declară de multe ori că acesta este Cuvântul lui Dumnezeu. În cele 5 cărți ale lui Moise sunt vreo 500 referințe care spun că acesta este Cuvântul lui Dumnezeu către Moise. Și în cărțile profeților sunt vreo 12.000 referințe, că toate cele spuse de ei sunt cuvinte ale lui Dumnezeu Însuși.

În Noul Testament vedem că Domnul a dat un loc suveran cărților Vechiului Testament. El spune clar că „Scriptura nu poate fi desființată” (Ioan 10.35). În Predica de pe munte Domnul Isus spunea: „Adevărat vă spun: până nu va trece cerul și pământul, nicicum nu va trece o singură iotă sau o singură frântură de literă din lege, până nu se vor împlini toate” (Matei 5.18). În istoria bogatului și a lui Lazăr, Domnul preciza că dacă un om nu crede ce spun cărțile Vechiului Testament, nu va fi impresionat de cele mai mari minuni, chiar dacă ar învia cineva dintre cei morți (Luca 16.29-31).

În același fel, apostolii inspirați au citat din cărțile Vechiului Testament cu toată autoritatea și le-au considerat, împreună cu cărțile Noului Testament, ca fiind exact cuvintele lui Dumnezeu (2 Petru 3.2, 15, 16).

2. Necesitatea și importanța inspirației

După ce a intrat păcatul în lume prin căderea lui Adam, omul a ajuns într-o nevoie parcă fără speranțe de o revelație de la Dumnezeu care să-l conducă la Dumnezeu și să-i arate calea mântuirii. Și aceasta este exact ce a făcut Dumnezeu cu omenirea de la început (Geneza 4.4; Evrei 11.4). Mărturia vorbită a pornit de la începutul istoriei omului (Geneza 4.2B). Dumnezeu susținea această mărturie prin prelungirea anilor vieții părinților (Geneza 5). Dar când durata medie a vieții omului s-a scurtat, a fost nevoie de ceva mai mult decât mărturia verbală. A fost absolut necesar ca gândurile lui Dumnezeu să fie scrise într-o carte.

Moise a fost unealta folosită de Dumnezeu ca să anunțe scurtarea vieții medii a omului (Psalmul 90.10) și el a fost folosit de Dumnezeu ce să scrie cele dintâi cărți ale Bibliei. Aceeași Carte s-a mărit încetul cu încetul, generație după generație, până ce a fost completată prin ultima carte a Noului Testament, Apocalipsa.

De fapt, nu ne putem închipui ca Dumnezeu să lase omenirea într-un întuneric total și în ignoranță de-a lungul veacurilor, fără ca El Însuși să li Se descopere ca să-i facă înțelepți spre mântuire (Fapte 14.17; 2 Timotei 3.15).

Îi mulțumim lui Dumnezeu care ne-a dat Cartea Sa, Biblia, care este formată din două părți. Vechiul Testament, scris în original în limba ebraică, are 39 de cărți. Noul Testament, scris în original în limba greacă, are 27 de cărți.

Aceasta este Cartea lui Dumnezeu despre care președintele Abraham Lincoln, eliberatorul sclavilor, spunea: „Cred că Biblia este cel mai bun dar al lui Dumnezeu dat vreodată omului”. În adevăr, este mare privilegiu să primești informații direct de la Dumnezeu Însuși!

Dumnezeu a dat omenirii această Carte din timpurile de demult. Este oare posibil ca mâinile rele omenești să fie mai tari decât mâna puternică a lui Dumnezeu și să se poarte ușuratic cu această carte sau să-i schimbe conținutul? Poate Dumnezeu să păzească în totul Cuvântul Său de falsificări, corupții și lipsuri de-a lungul veacurilor?

Aceasta ne duce la întrebarea importantă care urmează:

3. A fost schimbat sau stricat Cuvântul lui Dumnezeu?

Unii spun că Scriptura Sfântă, așa cum este ea acum în mâinile noastre, nu este cea inspirată original, ci ar avea unele falsificări și schimbări. O astfel de acuzație serioasă – într-un lucru esențial ca acesta n-ar trebui adusă într-un mod nechibzuit, pentru că s-ar ridica împotriva măreției lui Dumnezeu, a puterii și înțelepciunii Lui. De aceea, dacă cineva vrea să ridice o acuzație atât de serioasă Bibliei și Autorului ei, trebuie să fie extrem de atent la ceea ce face. Ar fi el în stare să răspundă la întrebările următoare:

Când a fost schimbată? Cine a schimbat-o? Ce a fost înainte de schimbare? De ce a fost schimbată?

a) Când a fost ea schimbată?

Biblia a fost tradusă în multe limbi [Cum sunt: latină, coptică, etiopiană, siriană, gotică și armeană. Era în mai mult de 15 limbi la sfârșitul secolului al șaselea.] din zorii creștinismului. Începând din secolul al 2-lea d.Ch. s-a răspândit în lume în multe limbi. Pe lângă aceasta, Vechiul Testament a fost tradus în greacă (și cunoscut ca Septuaginta) în anul 280 î.Ch. Ar fi fost oare posibil pentru cineva să pună mâna și să schimbe toate manuscrisele din lume care erau scrise în multe limbi? Totodată este și o literatură vastă care citează mult din Sfânta Scriptură. Cine ar fi putut ajunge la toate acestea ca să le schimbe? Nu este ceva imposibil?

b) Cine a schimbat-o?

În ce privește cărțile Vechiului Testament, este de neconceput ca evreii să fi umblat la el. Istoricii mărturisesc despre atenția deosebită pe care o aveau iudeii ca să păstreze neatins Cuvântul lui Dumnezeu. Faptul acesta este arătat și de Scriptură (Romani 3.2). Dacă ar fi fost ideea printre iudei să schimbe Cuvântul, ar fi eliminat părțile care îi condamnă, descriindu-i ca un popor cu gâtul înțepenit. Ar fi schimbat unele fragmente care sunt o rușine pentru ei. De asemenea, ar fi omis multe versete care le sunt de neînțeles și profeții care vorbesc clar despre răstignirea, moartea și învierea lui Hristos (de exemplu, Psalmul 22, Isaia 53 etc.)

De asemenea, este de neconceput pentru creștini să schimbe Vechiul Testament. Aceasta i-ar fi pus în conflict cu iudeii, pentru că și creștinii și iudeii au aceeași Toră (Vechiul Testament).

În ce privește cărțile Noului Testament, divizarea bisericii de la început în denominații și secte ar fi prevenit pe orice grup să încerce un astfel de act păcătos.

c) Ce a fost înainte de schimbare?

Zeci de mii de manuscrise vechi ale Sfintei Cărți au fost descoperite (cum se va explica mai departe), și nici o copie nu s-a găsit a fi în contradicție cu ceea ce avem astăzi în mâinile noastre. Nu respinge aceasta cu totul presupunerea schimbării ideilor din Carte? Care este valoarea unei acuzații evident falsă, fără o singură dovadă care s-o poată suporta?

d) De ce a fost schimbată?

Ar fi de înțeles pentru cineva să facă schimbări pentru a avea un anumit câștig sau a scăpa de vreun pericol. Dar ar putea fi de înțeles pentru cineva să mintă și să modifice, știind că aceasta îi va aduce suferință și persecuție mai degrabă și nu bucurie? Istoria ne spune că în timpul celor dintâi trei secole ale creștinătății, moartea și persecuția erau partea celor care îl urmau pe Hristos. Aceasta desprindea cu totul pe apostoli sau pe creștinii din acel timp de bănuiala vreunei falsificări. Omul ar putea fi gata să moară ca să apere ceea ce gândește că este adevărat, nu pentru ceea ce știe că este înșelătorie. Desigur, cei dintâi creștini nu și-ar fi jertfit viețile și pacea minții lor dacă această Carte ar fi fost o minciună.

Aceasta ne conduce la un punct foarte important:

4. Vechile manuscrise

a) Să vorbească numerele Nici o altă carte nu se poate compara cu Sfânta Scriptură în numărul de vechi manuscrise descoperite. Sunt aproximativ 5.300 manuscrise vechi în limba greacă a Noului Testament, 10.000 copii din „Vulgata”, traducerea latină a Bibliei, și nu mai puțin de 9.300 manuscrise vechi în peste 15 limbi diferite.

Cartea care este a doua după Sfânta Scriptură în numărul de manuscrise vechi este Iliada poetului grec Homer. Au fost descoperite 643 copii. Închipuiți-vă marea diferență dintre 24.600 și 643! Un om de știință spunea că, dacă am considera Biblia ca fiind chiar numai o lucrare a literaturii vechi și am supune vechile ei manuscrise cercetării critice, vom descoperi, folosind criterii corecte, că ea este în mod hotărât cartea cea mai demnă de încredere din întreaga lume.

Au fost descoperite sute de manuscrise ebraice ale Vechiului Testament. Este uimitor faptul cum aceste copii au fost descoperite în diferite părți ale lumii, la distanțe mari în timp și scrise în diferite perioade ale istoriei. Totuși, comparându-le, s-au găsit identice. Nu este aceasta o dovadă a autenticității lor?

Cât despre cărțile Noului Testament, cele mai vechi manuscrise datează aproape de timpurile apostolilor. În plus, le găsim în scrierile „părinților” ale căror citate acoperă întregul Nou Testament, cu excepția numai a 11 versete. Iar cele mai vechi manuscrise ale Noului Testament, scrise pe papyrus, cum este cel numit „Chester Beatty”, datează din secolul al II-lea. Unul dintre cele mai importante manuscrise este numit „alexandrin”, care a fost găsit în Alexandria în anul 1624 și acum se află în muzeul britanic. Copia numită „vatican” se află acum în Vatican. Manuscrisul „sinoitic” a fost descoperit în jurul anului 1850 la mănăstirea Sfânta Caterina și este păstrat, de asemenea, în muzeul britanic. Se zice că aceste ultime două copii ar fi fost scrise la porunca împăratului Constantin, în jurul anului 330 d.Ch.

b) Marea descoperire – Qumran

Qumran este o regiune mică la nord-vest de Marea Moartă. În primăvara lui 1947, un cioban a găsit într-o peșteră 2 oale care conțineau 11 manuscrise vechi. Au fost vândute. Șase din ele au fost luate de un profesor de la Universitatea ebraică. Celelalte 5 au ajuns în mâinile

arhiepiscopului din Mark, o mănăstire asiriană, care le-a trimis Institutului american pentru studii din Est, din Ierusalim. S-au găsit că erau o copie completă a cărții Isaia. Părți din pânza care acoperea manuscrisele au fost trimise la Institutul de studii nucleare din Chicago, USA, și s-a găsit că datau din perioada 167 î.n.Ch. și 233 d.Ch.

Rezultatul acesta a condus la un mare interes în întreaga lume religioasă. O misiune a fost trimisă să facă săpături în terenurile pustii din Qumran și s-au descoperit mai multe peșteri. În ele s-au descoperit 400 manuscrise. Într-o peșteră s-au găsit mai mult de 10.000 fragmente de vechi manuscrise, care conțin părți din aproape toate cărțile Vechiului Testament. Cercetările au descoperit că aceste peșteri erau folosite ca adăpost pentru credincioșii evrei din jurul anului 125 î.n.Ch.; monede din acel timp s-au găsit în peșteri. Dar lucrul plin de încurajare este că, atunci când aceste manuscrise, inclusiv Isaia, care datează din secolul al 2-lea î.n.Ch., au fost comparate cu cartea pe care o avem în mâinile noastre, nu s-au găsit diferențe. Să mai fie vreun alt argument după toate acestea?

„Doamne, Cuvântul Tău este întărit în ceruri pentru totdeauna!” (Psalmul 119:89)

5. Evanghelia lui Barnaba

Care este istoria acestei false evanghelii?

Care este istoria așa-numitei „evanghelii a lui Barnaba”? Poate cineva pretinde că aceasta este în adevăr evanghelie, fără s-o fi cercetat?

În primul rând, evanghelia aceasta a fost descoperită abia în anul 1709 d.Ch. Nu s-a găsit nici o copie în limba greacă, limba Noului Testament. Singura copie care s-a găsit este în italiană.

În al doilea rând, copia aceasta datează din secolul al 15-lea.

În al treilea rând, nici o referire n-a fost făcută la această pretinsă evanghelie sau la conținutul ei în toate listele care au fost larg răspândite începând din secolul al 2-lea, nici n-a fost citată de „părinți” în conferințele locale sau internaționale în tot timpul istoriei bisericii, nici chiar deeretici.

În al patrulea rând, această evanghelie falsă este plină de greșeli, care fac imposibilă ideea că ar avea o sursă divină. Ea are multe greșeli istorice. Ea menționează că secta fariseilor exista în timpul profetului Ilie și că ei erau 17.000 (145:1). Este clar din istorie că secta fariseilor a apărut numai după întoarcerea din captivitatea babiloneană, sute de ani după timpul în care a trăit Ilie. Ei s-au format ca partidă religioasă în secolul al 2-lea î.n.Ch., deci 600 ani după Ilie.

Sunt, de asemenea, mai multe greșeli geografice. Ea spune că Nazaretul era pe malul mării (20:1, 9), lucru care dovedește ignoranță și faptul că autorul n-a văzut niciodată în viața lui țara lui Israel.

Sunt și nenumărate greșeli de scriere. De exemplu, atribuie lui David cuvintele lui Asaf în Psalmul 73 (25:10) și lui Ioel cuvintele din Ezechiel 18.23 (165:11), și lui Mica acele cuvinte din Maleahi 2.2 (158:4). De asemenea, susține că jubileul era la fiecare 100 de ani [Papa Bonifaciu al VIII-lea, în jurul anului 1300 d.Ch. este cel care a făcut ca jubileul să fie la 100 de ani, deci se pare că așa-numita „evanghelie a lui Barnaba” a fost scrisă după această dată.], dar de fapt el era rânduit la fiecare 50 de ani (Levitic 25.11). Ea pretinde că David l-a omorât pe Mefiboșet (50:35), însă David își arătase milă față de el (2 Samuel 21.7).

Și sunt multe greșeli teologice și exagerări ridicole, cum este aceea că paradisul este cortul cerului. Sunt și unele contradicții evidente, învățăături lumești, fabule.

Lipsa de valoare a unei astfel de cărți făcută de un om îl face pe oricine să fie gata s-o respingă, oricât de devotat ar fi vreunei religii.

Atunci care este secretul entuziasmului unora pentru această evanghelie a lui Barnaba? Rațiunea admirației lor este nu pentru că ei ar crede conținutul ei, ci pentru că ea înjosește pe Hristos și îi tăgăduiește crucea. Este oare vreun scop mai important pentru Satan decât să înlăture gloria lui Hristos și să tăgăduiască realitatea crucii?

Iată sumarul conținutului acestei evanghelii false. Oare să respingem toate cărțile Sfintei Scripturi ca să acceptăm „evanghelia” lui Barnaba? Vom păși noi ce este aur în schimbul prafului?

Las această întrebare cititorului. Spun numai că răspunsul la această întrebare poate arăta calea și destinul pe care-l ai, în viață și în eternitate.

II. Dovada inspirației Bibliei

Cineva l-a întrebat pe renumitul predicator Spurgeon dacă el ar putea apăra Biblia. Spurgeon a răspuns: „Eu să apăr Biblia? Are leul nevoie de vreun apărător?” Foarte adevărat. Biblia conține în ea însăși evidența inspirației ei. Orice cuvânt din ea poartă cu sine dovada că acesta este Cuvântul lui Dumnezeu. Ea însăși se poate apăra. Un tânăr, influențat de idei ateiste, a întrebat odată pe un credincios dacă este vreo carte care să dovedească inspirația Bibliei. Acel credincios i-a răspuns: „Biblia”. Tânărul i-a spus atunci: „Vă rog să mă iertați, nu mi-ați înțeles întrebarea. Aș vrea să-mi dați numele unei cărți care poate dovedi că Biblia este adevărată”. „Te-am înțeles de la început, i-a răspuns cel credincios, citește Biblia”. Foarte adevărat este acest răspuns. Avem nevoie de lumina unei lămpi ca să vedem soarele? Voi începe să prezint pe scurt evidența inspirației Bibliei, dar vreau cu toată sinceritatea să vă sfătuiesc să nu fiți satisfăcuți cu atât. Citiți Biblia pentru voi înșivă, pentru că voi înșivă îi veți descoperi măreția și infailibilitatea.

1. Prima dovadă: Influența ei plină de putere

Nici o altă carte n-a influențat atât de adânc omenirea cum a făcut Biblia. Și nimic în lume n-a format obiectul atâtor nenumărate scrieri ca Biblia. Nu este de mirare, pentru că spre deosebire de toate cărțile omenești, ea face față nevoilor tuturor oamenilor din lume, fără să se țină

seama de hotare. Aceasta îi dovedește sursa cerească. De asemenea, ea este cartea tuturor generațiilor, pentru că nu este altă carte atât de veche; totuși, ea continuă să fie citită cu entuziasm, bucurie și un deosebit respect. Aceasta dovedește că ea aparține Dumnezeului Cel etern. Este cartea tuturor vârstelor; nu există istorii mai interesante pentru copii decât cele din Biblie, nu există sfat mai folositor pentru tineri decât cele aflate în Biblie, nu este însoțitor mai puternic și plăcut pentru cei bătrâni decât Biblia.

„Biblia mi-a fost cea mai mare mângâiere în timpul bolii”, spunea filosoful german Negel.

Pe patul morții, inventatorul american George Selden spunea: „Nici o carte în lume, în afara Bibliei, nu poate da sufletului liniște în timpul când moartea este lângă tine”.

Dacă citești Biblia, ori te vei pleca plin de respect înaintea autorității ei mărețe, ori te vei împotrivi ei. De ce este iubită ea de cei credincioși? Pentru că este „mai dulce decât mierea și decât picurul din faguri” (Psalmul 19.10). De ce este ea urâtă de alții? Pentru că adevărul ei îi pătrunde până în conștiință. De ce i se împotrivesc? Pentru că ea este sabia duhului (Efeseni 6.17). Oamenii nu iau armele împotriva pailor, ci împotriva sabiei cu două tășuri, care îi face să tremure.

Un predicator a fost odată întrerupt în public de un filosof care zicea: „Cine ți-a spus d-tale că acea carte din care predici este cartea lui Dumnezeu?” Predicatorul i-a răspuns liniștit că, dacă poate, să aducă în ziua următoare o persoană cunoscută în oraș pentru relele făcute, a cărei viață să fi fost transformată într-o viață curată prin citirea vreunui filosof. El însă (predicatorul) este gata să aducă pe lângă el pe mulți care altădată erau plini de rele, bețiveni nenorociți, ale căror vieți au fost transformate prin Biblie în fericire și curăție.

Când Walter Scott, renumitul scriitor și poet englez, era pe patul de moarte, l-a rugat pe prietenul său Lockhart să-i citească din Carte. Când Lockhart a privit la biblioteca lui enormă, cu atât de multe cărți, l-a întrebat din care carte. „Nu este decât o singură carte demnă să fie numită «Cartea»”, i-a răspuns Sir Walter, „și ea este Biblia”. Este adevărat, Sir Walter! Biblia este cartea cărților pentru că ea este Cartea lui Dumnezeu.

2. A doua dovadă: Unitatea subiectului ei

Dacă citești cu sinceritate Biblia vei recunoaște unitatea ei minunată. Acest lucru pare ciudat când știi că ea a fost scrisă de feluriti scriitori care au trăit în timpuri diferite și sub condiții sociale diferite, începând cu Moise, care era învățat în toată înțelepciunea egiptenilor, și sfârșind cu Ioan, pescarul fără educație. Moise a scris cele dintâi cinci cărți în pustiu Sinai, înconjurat de nisipurile deșertului. Ioan și-a scris ultima carte (Apocalipsa) când era exilat în insula Patmos, înconjurată de apele mării. Au trecut 1.600 de ani între cel dintâi și cel din urmă scriitor și în acest timp vreo 40 de oameni deosebiți între ei au scris celelalte cărți ale Bibliei. Pentru a scrie aceste cărți, Duhul Sfânt a insuflat pe un om educat ca doctorul Luca, pe un păstor ca Amos, culegător de roade de sicomor, pe un filosof ca Pavel, pe un poet ca David, pe un conducător militar ca Iosua și pe un cărturar ca Ezra. Unii erau oameni mari ca un împărat sau prim-ministru, ca Solomon și Daniel. Alții erau oameni simpli ca Matei, un strângător de taxe, și Iacov, un dulgher. Cu toată această diversitate și contrast între scriitori, observăm totuși cu uimire unitatea Cărții și aceeași gândire care îi leagă toate paginile. Aceasta dovedește doar că fiecare scriitor, om, și-a făcut partea lui și a murit, dar autorul real, Duhul Sfânt, a continuat de la început până la sfârșit.

Veți observa și progresul revelației. Mai mult a fost revelat judecătorilor decât patriarhilor, și profeților decât judecătorilor, și apostolilor decât profeților. Și aceasta, fără vreo contradicție cu ce a fost descoperit înainte. Nu este uimitor acest fapt? Pe lângă aceasta veți observa minunata exactitate istorică a Bibliei. Ea cuprinde istoria omenirii de la început până la sfârșit fără omisiuni istorice. Când o carte se termină, alta continuă exact unde s-a oprit cea dinainte, ca și cum cel dintâi scriitor ar fi dat ștafeta următorului, chiar dacă probabil nici nu s-au văzut aici pe pământ.

Exactitatea istorică nu este lucrarea omului. În adevăr, fără Biblie am fi rămas în neștiință cu privire la multe fapte istorice. Biblia este chiar cea mai însemnată carte de istorie. [Cu totul altfel decât pretindeau unii critici, toate excavațiile noi au fost în toate amănunțele de acord cu ce spune Biblia. J.F. Shampillon, marele descoperitor francez, care a descoperit „Piatra Roseta” și care a fost în stare să descifreze vechile scrieri egiptene, spunea că istoria vechiului Egipt nu contrazice în nici un amănunt istoria dată de Biblie.]

Să ne ocupăm acum de subiectul sau tema Bibliei. De la început până la sfârșit tema și obiectul ei este Hristos. Dacă cineva nu înțelege faptul acesta, va avea greutate în înțelegerea Bibliei și va fi confuz, cum erau cei doi ucenici care se duceau spre Emaus (Luca 24.27). În general aflăm că Vechiul Testament ne îndreaptă privirea spre Persoana care avea să vină, iar Noul Testament se referă la Persoana care a venit:

În cărțile lui Moise vedem tipuri și imagini (modele) ale lui Hristos.

În cărțile profeților găsim profeții despre Hristos.

În Psalmi înțelegem simțămintele lui Hristos când era pe pământ.

În evanghelii îl întâlnim pe El însuși în persoană și învățăm lucrurile privitoare la El.

În epistole aflăm roadele lui Hristos care trebuie să fie văzute în cei care îl urmează.

În Vechiul Testament, Hristos este ascuns, În Noul Testament, El este descoperit. După cum seara și dimineața fac o zi, tot așa Vechiul și Noul Testament formează o carte. Nu este un lucru minunat?

3. A treia dovadă: corectitudinea profetică

Profețiile Bibliei sunt una din cele mai puternice dovezi ale inspirației ei. Cine ar putea spune ce se va întâmpla peste sute și mii de ani, decât numai Dumnezeu? (Isaia 41.23) Cartea aceasta conține profeții rostite cu sute de ani înainte de a fi împlinite. Aceasta este o evidență indiscutabilă că aceasta este în adevăr Cuvântul lui Dumnezeu. Cineva a numărat 10.385 profeții în Biblie. De aceea apostolul Petru îl numește „Cuvântul Profeției” (2 Petru 1.19).

lată câteva din promisiunile mai proeminente care s-au împlinit:

a) Profeții cu privire la Hristos

În jur de 333 profeții cu privire la Hristos au fost prezise în Vechiul Testament, dintre care:

Profeția Textul V.T. Textul N.T.

Fecioara naște Isaia 7.14 Matei 1.22, 23

Avea să fie născut în Betleem Mica 5.2 Matei 2.5, 6

Ieșirea Lui din Egipt Osea 11.1 Matei 2.15

Viața Sa perfectă și unică Isaia 42.1-4 Matei 12.14-21

Intrarea Sa în Ierusalim călare pe măgar Zaharia 9.9 Matei 21.4, 5

Unul dintre ucenici avea să-L vândă Ps. 41.9 Ioan 13.18

Moartea Sa pe cruce Ps. 22.6 Matei 27.35

Pus în mormântul celui bogat Isaia 53.9 Matei 27.57-60

Învierea Sa Ps.16.10 Fapte 2.31

Acestea și multe alte profeții sunt cuprinse în această măreață Carte, Cartea lui Dumnezeu. Ele se găsesc în „Tora” iudeilor, care L-au urât pe Isus și nu L-au primit ca Mesia. Ar fi putut toate aceste profeții să fie împlinite în Domnul Isus numai la întâmplare? Pentru a răspunde la această întrebare, un matematician din America, cu numele Peter Stoner, a examinat 48 din peste 300 profeții. Apoi a aplicat teoria probabilității ca să vadă dacă toate aceste profeții ar putea fi împlinite într-o singură persoană prin coincidență. Care a fost rezultatul?

Dacă aceste profeții ar fi fost numai coincidență și nu parte din Cuvântul lui Dumnezeu, care cunoaște sfârșitul de la început, șansa acestora (numai a 48 profeții) de a nu fi împlinite într-o singură persoană este dată de un număr extraordinar de redus: 1 în 1 cu 181 de zero în față. N-ar fi respingerea Bibliei în acest caz ca tăgăduirea luminii soarelui?

b) Popoare și continente

Istoria referitoare la popoarele lumii și la continente a fost prezisă de Noe în Geneza 9 – adică în jurul anului 2500 î.n.ch. Ea a fost pe deplin realizată:

Urmașii lui Ham au populat continentul Africii – continentul întunecat. Ham n-a fost menționat de Noe – deci cea mai mare parte a acestui continent a rămas necunoscut. Sem a locuit pe continentul Asiei. Noe a spus: „Binecuvântat să fie Dumnezeul lui Sem!” Și vedem că toți profeții și scriitorii Sfintei Scripturi sunt printre urmașii lui.

Despre Iafet, care locuiește în Europa, Noe a spus: „Dumnezeu să lărgească pe Iafet și să locuiască în corturile lui Sem”. Dumnezeu a lărgit în adevăr pe Iafet. Urmașii lui au descoperit cele două Americi și Australia. Ei au fost, de asemenea, cei mai renumiți invadatori și cuceritori pe care i-a cunoscut lumea.

c) Cea mai specifică profeție: evreii

Când Frederic cel Mare, împăratul Prusiei, a întrebat pe predicatorul din palatul său: „Poți să dovedești autenticitatea Bibliei în două cuvinte?”, acela a răspuns: „Evreii, înălțimea-voastră!” Hristos a venit la ei, dar ei L-au respins. Din cauza aceasta templul lor a fost distrus și ei au fost împrăștiați în toată lumea. Biblia este plină de astfel de profeții. Faptul că unii dintre ei se întorc acum în țara lui Israel (care, de asemenea, este indicat în profeții) este numai ca să treacă prin necazul cel mare. Dacă vrei să știi pentru tine însuși, iubite cititor, poți să citești următoarele capitole care te pot ajuta: Deuteronom 28, Daniel 9, Ezechiel 36 și 37, Matei 23 (ultima parte a capitolului) și 24.

* * *

Aceasta, pe lângă celelalte profeții care dau descrieri amănunțite despre împărățiile lumii care vin una după alta (Daniel 2, 7) și despre distrugerea unor cetăți care să nu mai fie niciodată rezidite (Isaia 13, Ezechiel 26). Sunt, de asemenea, unele profeții care descriu semnele deosebite care vor fi în zilele din urmă în care trăim, sociale (Luca 21) sau spirituale (2 Petru 2, 3) și multe altele.

4. A patra dovadă: corectitudinea științifică

Biblia nu este o carte de știință; ea este spirituală și vorbește despre Creator, nu despre creație. Ea ne spune despre mântuirea eternă, nu despre unele teorii științifice în legătură cu o lume trecătoare. Ea nu se prezintă într-un limbaj științific, încât poate fi înțeleasă de omul simplu. Ea nu intră în fapte științifice care ar fi în conflict cu gândirea omului când știința era primitivă. Cu toate acestea, întreaga Biblie conține informații foarte corecte ori de câte ori atinge ocazional un fapt științific.

În anul 1861, Academia franceză de științe pretindea că a descoperit 51 de greșeli în Biblie. În timp ce știința avansa, numărul așa-ziselor greșeli a devenit din ce în ce mai mic. După ce au trecut alți ani s-a găsit că toate cele 51 de greșeli erau greșeli ale Academiei, și nu ale Bibliei.

Vom menționa câteva din aceste fapte de știință arătate într-un mod minunat în Biblie:

a) Globul pământului

Cea dintâi descoperire că pământul era sferic a fost făcută de Columbus în 1492. Dar Isaia în anul 700 î.Hr. spunea despre Dumnezeu: „El șade deasupra cerului pământului” (Isaia 40.22).

b) Universul suspendat în spațiu

Înainte de a avea scrierile lui Isaac Newton, în 1687, nimeni nu știa acest fapt. Dar cea mai veche carte din Biblie, cartea Iov, descrie clar acest fapt: „El întinde nordul deasupra golului, spânzură pământul pe nimic” (Iov 26.7).

c) Dispariția galaxiilor de pe cer

De curând oamenii de știință au observat că, urmare cheltuielii de energie de către galaxiile cerești prin emiterea de lumină și căldură, ele își pierd mereu o anumită parte din masa lor. Biblie se referea la acest fapt acum aproape 3000 de ani într-o exprimare deosebit de frumoasă: „Ele vor pieri... se vor învechi ca o haină” (Psalmul 102.26; Evrei 1.11). Știm că o haină nu se distruge deodată, ci se destramă zi de zi, cu cât este mai veche. Așa sunt galaxiile cerești.

d) Descompunerea elementelor

Nimeni n-a făcut vreo aluzie la dizolvarea elementelor până în secolul al 20-lea, când Albert Einstein a făcut cunoscută explozia atomică. Aceasta este însoțită de enormă căldură și mare zgomot. Dar apostolul Petru, pescarul, vorbise despre acest lucru: „Ziua Domnului va veni; în ea cerurile vor trece cu mare vâiet... și elementele, arzând cu mare căldură, se vor topi” (2 Petru 3.10-12).

Sunt două întâmplări interesante cu privire la exactitatea științifică a Bibliei.

Cea dintâi este despre un savant numit „Matthew Murrey”, deseori numit ca tatăl oceanografiei. Odată era bolnav și l-a rugat pe fiul lui să-i citească din Biblie. Fiul lui i-a citit din psalmi. Atenția i-a fost îndreptată spre Psalmul 8.8, care spune că Domnul are stăpânire „peste peștii mării și peste tot ce străbate cărările mărilor”. L-a oprit din citire pe fiul său și l-a rugat să-i citească din nou acest verset. Când l-a auzit a doua oară, a spus: „De ajuns! Atât timp cât Cuvântul lui Dumnezeu menționează cărări în mare, trebuie să fie cărări în mare, și am să le descopăr!” Câțiva ani mai târziu el a făcut o hartă marină a liniilor și curenților mării și a devenit întemeietorul acestei științe.

A doua istorie s-a întâmplat când un ofițer al armatei americane ținea colegilor săi o lecție despre electricitate. Le explica marea descoperire a lui Lord Kelvin, care devenise renumit, că ploaia este cauzată de o descărcare electrică. Ofițerul acela era credincios. El a îndreptat atenția spre o carte veche pe care o avea și a spus: „Dar, domnilor, am o carte mai veche decât Lord Kelvin, dinaintea descoperirii lui”. Aceste cuvinte le-a stârnit curiozitatea. După ce s-a terminat expunerea, l-au înconjurat pe ofițer să-l întrebe la ce carte se referise. El a luat Biblia și a citit Psalmul 135.7 și Ieremia 10.13: „El face fulgere pentru ploaie”.

5. A cincea dovadă: Biblia rezistă în față ateismului

Biblia a fost învingătoare în fața a trei provocări extrem de grele, în trei perioade succesive:

- Din partea autorităților politice stăpânitoare reprezentate de imperiul roman păgân care era în culmea lui, în timpul primelor trei secole creștine.

- De la autoritățile religioase în timpul întunecat al evului mediu, când Biserica interzicea citirea Bibliei și folosirea ei. Ea persecuta până la moarte pe cei care încercau s-o traducă sau s-o publice.

- De la unele grupări intelectuale, prin filosofi atei, începând din perioada Renașterii până astăzi.

Pentru a treia provocare, care se continuă și astăzi, mă opresc la un episod interesant referitor la renumitul ateu francez Voltaire. El își bătea joc de Biblie, spunând: „Într-o sută de ani Biblia va dispărea de pe fața pământului și va deveni istorie”. Au trecut două sute de ani și Voltaire a devenit istorie, iar Biblia este foarte vie și dă viață tuturor celor ce o citesc și ascultă de ea. Ironic, vechea tipografie și casă a lui Voltaire au fost puse la vânzare după moartea lui. Au fost cumpărate de societatea Biblică și au fost folosite pentru tipărirea și depozitarea Bibliei!

Când guvernul comunist din Rusia a dorit să se descotorosească de orice era în legătură cu creștinismul, a oferit spre vânzare copia „Sinoitică” a Noului Testament (despre care s-a vorbit mai înainte). Acest manuscris a fost cumpărat de guvernul britanic pentru o jumătate de milion de dolari. Chiar în aceeași zi, cea dintâi tipăritură a lui Voltaire a fost vândută în librăriile din Paris cu 11 cenți.

Da, ea este Cartea lui Dumnezeu. E a rezistat, cu toate împotrivirile pe care le-a întâlnit. Natura ei divină s-a dovedit mereu aceeași. Este cartea scrisă de mai mulți oameni inspirați de Dumnezeu, tradusă și făcută cunoscut de mulți, tipărită și răspândită de zeci de mii, citită și iubită de milioane.

Și acum?

Și acum, odată ce ai ajuns să știi că această carte unică, incomparabilă, este Cuvântul lui Dumnezeu, ce ai de gând să faci cu ea?

Când Dumnezeu vorbește, nu este datorია noastră să ascultăm? „Ascultați, ceruri, și pleacă urechea, pământule, pentru că Domnul a vorbit” (Isaia 1.2)

Când Dumnezeu binevoiește să ne dea o carte, suntem răspunzători s-o citim și s-o înțelegem. „Cercetați Scripturile, pentru că gândiți că în ele aveți viața eternă” (Ioan 5.39)

Oricine respinge și disprețuiește Cartea aceasta și încearcă s-o submineze sau să-i strice conținutul își va aduna amărăciune pentru sine însuși. „Cine disprețuiește Cuvântul se va distruge”, spune Solomon. (Prov. 13.13)

Ioan, apostolul preaiubit, spunea despre această carte: „Dacă adaugă cineva la acestea, Dumnezeu îi va adăuga plăgile... Și dacă scoate cineva din cuvintele cărții acesteia, Dumnezeu îi va scoate partea de la pomul vieții”. (Apocalipsa 22.18, 19)

Apostolul Petru spunea despre această Carte: lucruri „pe care cei neînvățați și nestatornici le răstălmăcesc... spre propria lor pieire”. (2 Petru 3.16)

Dar dacă tu crezi această Carte ești binecuvântat.

În capitolul următor ne vom îndrepta spre cel mai sfânt subiect din această Carte măreață. Este revelarea lui Dumnezeu despre Sine Însuși.

Capitolul 2 - Dumnezeu: Trinitatea Sa și Dumnezeirea Fiului

„Cel mai important lucru pentru un om este ce crede el despre Dumnezeu” A.W. Tozer

I. Dumnezeu: Trinitatea Sa

Oricine privește la univers cu toate corpurile lui cerești, stele, planete și luni, vede creația minunată din jurul lui, cu munți înalți, oceane întinse, flori frumoase și delicate, apoi se uită la ce este înăuntrul lui, la trupul lui plin de minuni, trebuie să se alăture psalmistului și să spună: „Cât de multe sunt lucrările Tale, Doamne! Pe toate le-ai făcut cu înțelepciune”. (Psalmul 104.24)

În adevăr, este mult mai înțelept să crezi decât să tăgăduiești existența lui Dumnezeu. Ateismul nu își are originea în minte, ci în inima coruptă. Nu omul de geniu spune în inima sa că nu există Dumnezeu, ci „nebunul zice în inima lui: «Nu este Dumnezeu!» S-au stricat, au făcut nelegiuiri dezgustătoare”. (Psalmul 53.1)

1. Cine este Dumnezeu?

Deși creația mărturisește despre prezența unui Dumnezeu măreț, dincolo de existența ei, ea nu ne descoperă cine este El. Ea ne vorbește despre măreția și puterea Sa (Romani 1.19, 20), dar nu ne poate spune despre El Însuși, despre caracterul Lui și despre ființa Lui. În Vechiul Testament citim: „Iată, Dumnezeu este mare și noi nu-L cunoaștem... pe Cel Atotputernic nu-L putem ajunge” (Iov 36.26; 37.23), iar în Noul Testament citim că El „locuiește într-o lumină de care nu te poți apropia” (1 Timotei 6.16).

Nu este surprinzător. Nimeni nu știe totul despre universul pe care l-a creat Dumnezeu și nu-i înțelege toate misterele, cum ar fi gravitatea, electricitatea, atomii etc. Dacă noi nu putem pătrunde sau înțelege deplin creația, cum am putea să-l înțelegem sau să-l limităm pe Creator la nivelul minților noastre?! „Poți tu, cercetând, să descoperi ce este în Dumnezeu? Poți tu să-L descoperi, desăvârșit, pe Cel Atotputernic? Sunt ca înălțimile cerurilor! Ce poți face tu? Mai adânci decât Locuința morților: ce poți să știi tu?” (Iov 11.7, 8)

De aceea, ca noi să-L cunoaștem pe Dumnezeu, El a binevoit să ni Se reveleze pe Sine Însuși. Și aceasta a fost revelația: „Dumnezeu este Unul singur”. Și este de înțeles. Păgânii se închină multor dumnezei și aceasta înseamnă în mod necesar limitarea fiecăruia din acești dumnezei. Limitările acestea sunt totodată legate de imperfecțiune și lipsă. Și nicidecum nu poate fi așa ceva cu Dumnezeu.

a) Dumnezeu este Unul

Multe versete în Vechiul și în Noul Testament vorbesc despre faptul că Dumnezeu este Unul. De exemplu, în Vechiul Testament citim: „Domnul Dumnezeuul nostru este un singur Domn” (Deutereonom 6.4). Și: „Eu sunt Cel dintâi și Eu sunt Cel din urmă și în afară de Mine nu este alt Dumnezeu”. (Isaia 44.6)

Și în Noul Testament citim: „El este Unul singur și nu este altul afară de El” (Marcu 12.32). „Tu crezi că Dumnezeu este Unul singur. Bine faci”. (Iacov 2.19). Și sunt multe alte referințe. [De exemplu: Deut. 4.32, 39; Isaia 45.21; 46.9; Luca 18.19; Ioan 5.44; Rom. 3.30; 1 Cor. 8.4, 6; 12.5, 6; Gal. 3.20; Efes. 4.5, 6; Iuda 25]

Ce fel de unitate

În ce fel se arată că Dumnezeu este Unul singur? Este o unitate absolută? Dacă ar fi așa, atunci s-ar impune o întrebare de la sine: Ce a făcut Dumnezeu, Cel etern, înainte de a crea cerurile și pământul și îngerii și omul? În eternitate, când nu era nimeni altul decât El Însuși, ce făcea El? Vorbea, auzea, iubea? Sau era cu totul tăcut și într-o stare de liniște, de pasivitate?

Dacă am spune că El nu vorbea, nu auzea, nu iubea, atunci o anumită schimbare am aduce asupra felului Său de a fi, pentru că El „a vorbit părinților prin profeți”. Și acum El „ascultă rugăciunea”, pentru că aude și răspunde rugăciunilor. De asemenea, El iubește, pentru că este un Dumnezeu plin de iubire. Dacă am spune că El ar fi fost pasiv și n-ar fi vorbit sau auzit, n-ar fi iubit, ci mai târziu a vorbit și a auzit și a iubit, atunci El trebuie să Se fi schimbat. Dar Dumnezeu n-a suferit nicidecum vreo schimbare, corectare sau transformare. Iar dacă spunem că El

vorbea, auzea și iubea din eternitate, înainte de a crea pe îngeri sau pe oameni, atunci cu cine vorbea? Și pe cine asculta? Și pe cine iubea?

Aceasta este în adevăr o dilemă care a pus în încurcătură pe filosofi și i-a lipsit de dorința de a vorbi despre o astfel de problemă. Minteă finită a omului nu poate fi în stare să rezolve acest mare mister sau să atingă adâncimile lui Dumnezeu. Dar Biblia, pentru că ea este Cuvântul lui Dumnezeu, în care Dumnezeu ni S-a revelat, ne spune ceea ce este ascuns de filosofi și de oameni înțelepți. Unitatea lui Dumnezeu deci nu este simplă sau absolută, ci mai degrabă colectivă și exclusivă. Este colectivă: completă, cu tot ce este necesar pentru ea. Este exclusivă: ea înlătură orice altceva. Pe baza acestui fapt, Dumnezeu vorbește și ascultă, iubește și este iubit, vede și este văzut în toată eternitatea, trecută sau viitoare, fără vreun partener sau ceva sau cineva care să fi dovedit aceste caracteristici. Lui fie toată gloria!

Aceasta ne conduce la al doilea punct:

b) Persoanele Dumnezeirii

Dumnezeu, binecuvântat fie Numele Său, este un întreit Dumnezeu: trei Persoane în Unul. Fiecare Persoană este distinctă, totuși nu separată de celelalte.

În felul acesta S-a revelat Dumnezeu pe Sine Însuși în toată eternitatea. El Și-a arătat caracterul și Și-a desfășurat lucrările prin aceste Persoane divine, în eternitatea trecută, înainte de a exista ființele create și fără prezența lor. Aceasta, datorită perfecțiunii Sale și a faptului că își este suficient prin Sine Însuși. Minteă sănătoasă și logică trebuie să respingă presupunerea că atributele lui Dumnezeu ar fi fost fără activitate în eternitatea trecută, apoi ar fi devenit active la creație. Pentru că, dacă ar fi fost așa, Dumnezeu ar fi suferit schimbare și transformare, în timp ce El – Lui să fie toată gloria – este în totul neschimbat.

Mai presus de pricepere

Faptul că acest caracter colectiv exclusiv al lui Dumnezeu, și deplina suficiență cu Sine Însuși, revelează toate atributele caracterului Său unic și Trinitatea Sa, care sunt mai presus de pricepere și de mintea noastră. Aceasta însă nu contrazice adevărul. Dimpotrivă, îl suportă.

Când mintea inventează ceva, ea este limitată la ceea ce potrivește cu abilitățile ei. Când un fapt ne depășește mintea, aceasta este o dovadă că avem a face cu ceva care nu se poate face de noi.

Problema aceasta ocupa mintea vechiului savant creștin, Augustin, fără să poată ajunge la o soluție complet convingătoare. Într-o zi, adâncit în aceste gânduri, se plimba pe malul mării. A văzut acolo un copil jucându-se în nisip. Augustin s-a apropiat de copil și l-a întrebat ce făcea. Copilul i-a răspuns: „Încerc să mut apa mării în groapa aceasta pe care am săpat-o!”

Răspunsul acesta a fost ca o săgeată care i-a străpuns inima lui Augustin. A încetat să încerce de a înțelege faptul acesta prin rațiune. De fapt, este foarte rațional ca Dumnezeu să fie dincolo de înțelegerea noastră. Dacă noi L-am putea înțelege pe deplin pe Dumnezeu și L-am limita la mintea noastră, El n-ar mai fi Dumnezeu.

Deci, dacă noi nu-L putem cuprinde pe Creator în mințile noastre, este evident că aceste minți nu sunt potrivite pentru a judeca ceea ce Dumnezeu ne-a revelat prin harul Său despre Sine Însuși. Dumnezeu deci nu ne-a dat minți care să înțeleagă pe Creator, ci creația. Dar înaintea lui Dumnezeu, mărețul Creator, mintea se pleacă într-un simțământ de totală lipsă de însemnătate.

Ce spune Biblia?

Cel dintâi verset din Sfânta Scriptură peșintă faptul pe care l-am menționat acum. În Geneza 1.1 citim: „La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul”. În acest verset, verbul „a creat” este la singular, în timp ce Dumnezeu, care în limba originală este „Elohim”, este la plural. [5] Fără îndoială, aceasta nu este o gramatică în totul corectă în limba ebraică. Dar Dumnezeu l-a inspirat pe Moise cu această formă de vorbire neobișnuită ca să atragă atenția asupra acestui adevăr vital chiar de la cel dintâi verset al Bibliei: Dumnezeu este Unul și diferit în Persoanele Sale.]

Și cea dintâi poruncă în lege se referă, de asemenea, la același fapt: „Ascultă, Israele, Domnul Dumnezeu nostru este un singur Domn” (Deuteronom 6.4; Marcu 12.29). Cuvântul „un singur” aici în limba ebraică indică o unitate compusă. [Sunt două cuvinte în limba ebraică pentru unitate, „ekhad” și „yakhid”. Al doilea este pentru simpla unitate, în timp ce primul, care este folosit în acest verset (ekhad) este o unitate compusă, cum ar fi „un ciorchine de struguri” sau „poporul s-a ridicat ca un singur om”. Același cuvânt este folosit în Geneza 2.24: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de soția sa și vor fi un singur trup”.] De asemenea, este și o referire clară: la creație Dumnezeu a spus: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră” (Geneza 1.26).

A folosit Dumnezeu pluralul în vorbire ca să Se mărească pe Sine? Nu, pentru că ar fi fost ceva străin în ebraică, limba originală a Vechiului Testament. Dovadă este că și împărații vorbeau despre ei înșiși în forma singulară: „Eu, Faraon” (Geneza 41.44), „Eu, Nebucadnețar” (Daniel. 4.37), „Eu, Darius” (Ezra 6.12). Dumnezeu Însuși, când vorbea cu Avraam, spunea: „Eu sunt scutul tău”, „Eu sunt Dumnezeul Atotputernic” (Gen. 17.1).

Și ce i-a spus Dumnezeu lui Adam după ce acesta a căzut? „Și Domnul Dumnezeu a zis: Iată, omul a ajuns ca unul din Noi, să cunoască binele și răul” (Gen. 3.22)

De asemenea, în timpul zidirii turnului Babel, Dumnezeu a spus: „Haidem să coborâm și să le încurcăm limbile acolo” (Geneza 11.7).

Deci, adevărul acesta este revelat în cea dintâi carte a Bibliei în legătură cu creația, căderea și judecata.

În Isaia 6.8 aflăm un verset foarte clar care combină formele de singular și plural ale lui Dumnezeu. „Și am auzit glasul Domnului, zicând: Pe cine să trimit (singular) și cine va merge pentru Noi (plural)?” Versetul acesta arată că Dumnezeu este Unul, totodată și pluralitatea Lui.

c) Sfânta treime în Vechiul Testament

Vedem nu numai pluralitatea Persoanelor în Dumnezeu, ci aflăm și numărul Persoanelor divine. Să ascultăm, de exemplu, strigătul serafimilor în Isaia 6.3: „Sfânt, sfânt, sfânt..”. De ce este repetat cuvântul „sfânt” exact de 3 ori – nu de mai multe ori sau de mai puține? Pentru că se referă la Cele trei Persoane din Dumnezeu:

Tatăl este Sfânt (Ioan 17.10)

Fiul este Sfânt (Apoc. 3.7; Luca 1.35)

Duhul este Sfânt (1 Tes. 4.8; Efes. 1.13)

Să ascultăm și pe Aaron cum binecuvântează poporul. Este o întreită binecuvântare: „Domnul să te binecuvânteze și să te păzească! Domnul să facă să strălucească fața Lui peste tine și să-ți fie îndurător! Domnul să-și înalțe fața peste tine și să-ți dea pace” (Numeri 6.24-27). De ce binecuvântarea este repetată de trei ori? Pentru că ea poartă Numele Domnului. „Și ei să pună Numele Meu peste fiii lui Israel și-i voi binecuvânta”. Nu este aceasta o altă referire la Dumnezeu în trei Persoane?!

Când Balaam a vrut să blesteme poporul lui Dumnezeu, Domnul i-a ieșit înaintea de trei ori. În cea dintâi, citim: „Și Dumnezeu l-a întâmpinat pe Balaam” (Numeri 23.4). În a doua ocazie se spune: „Și Domnul l-a întâmpinat pe Balaam” (Numeri 23.16). În al treilea caz se precizează: „Și Duhul lui Dumnezeu a fost peste el” (Numeri 24.2). Au fost lucrurile acestea la întâmplare, fără nici un scop? Sau ele reprezintă o referire la Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt?

De asemenea, în Psalmul 2, după ce se spune despre agitația și răzvrătirea popoarelor împotriva lui Dumnezeu (1-3), auzim răspunsul pe care Îl dă Tatăl: „Cel care locuiește în ceruri va râde, Domnul își va bate joc de ei... Și Eu am uns pe Împăratul Meu peste Sion, muntele Meu cel sfânt” (4-6).

După aceea, în versetele 7-9 citim despre Fiul care dă răspunsul divin: „Voi vesti hotărârea: „Domnul Mi-a zis: Tu ești Fiul Meu, Eu astăzi Te-am născut. Cere-Mi și-Ți voi da națiunile de moștenire și marginile pământului în stăpânire”.

În ultima parte, observăm sfatul și înștiințarea Duhului Sfânt în versetele 10-12: „Și acum, împăraților, fiți înțelepți, primiți învățătură, judecători ai pământului. Slujiți Domnului cu teamă... sărutați pe Fiul, ca să nu Se mânie..”. Nu este aceasta o altă referire la Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt?

În Isaia 14.16 găsim poate cea mai clară referință la Sfânta Treime în Vechiul Testament. Auzim glasul Fiului întrupat spunând (prin duhul profeției): „Eu sunt acolo; și acum M-a trimis Domnul Dumnezeu și Duhul Său”. Fiul deci era cu Tatăl din eternitate și la împlinirea timpului Tatăl și Duhul Sfânt L-au trimis pe Fiul.

Când ne îndreptăm spre Noul Testament, aflăm acest adevăr revelat și mai clar. Scena botezului lui Hristos este cea dintâi prezentare clară a Trinității. Când Hristos (Fiul) a ieșit din apa botezului, Duhul Sfânt a coborât peste El în forma trupească a unui porumbel și glasul Tatălui s-a auzit, adresându-Se Fiului: „Tu ești Fiul Meu preaiubit, în Tine Mi-am găsit plăcerea” (Marcu 1.11).

Instituirea botezului a fost făcută după învierea lui Hristos, când El le-a poruncit ucenicilor: „Faceți ucenici din toate națiunile, botezându-i pentru Numele Tatăl și al Fiului și al Sfântului Duh” (Matei 28.19). Aici, pentru „Numele” este folosită forma singulară, pentru că aceste trei Persoane ale Dumnezeirii sunt un singur Dumnezeu.

De fapt, referințele despre Sfânta Treime în Noul Testament sunt nenumărate. De exemplu, la sfârșitul epistolei 2 Corinteni, apostolul Pavel spune: „Harul Domnului Isus Hristos și dragostea lui Dumnezeu și comuniunea Sfântului Duh fie cu voi toți”.

La începutul epistolei 1 Petru citim: „către cei aleși, după preștiința lui Dumnezeu Tatăl, în sfințirea Duhului, spre ascultare și stropire cu sângele lui Isus Hristos” (1 Petru 1.2).

Iată și alte referințe la acest adevăr pentru studiul mai departe și folosul cititorului: Luca 1.35; Ioan 14.16, 17; Fapte 4.29-31; 1 Corinteni 12.4-6; Efeseni 4.4-6; Evrei 10.9-15; Iuda 20, 21 etc.

2. Cum se poate ca „trei” să fie egal cu „unul”

Unii pot spune că aceasta ar fi greu de înțeles. Cum se poate să fie trei Persoane în Dumnezeu, fiecare Persoană fiind Dumnezeu? S-ar spune că, potrivit regulii matematicii, 1+1+1=3. Răspunsul este să spunem că 1x1x1=1, cum este cazul cu Persoanele Dumnezeirii.

Domnul îi spunea lui Filip: „Nu crezi că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine?” (Ioan 14.10). Iar despre Duhul Sfânt citim că El este „Duhul Tatălui” (Matei 10.29) și, de asemenea, „Duhul Fiului (Gal. 4,6), adică El este în Tatăl tot așa cum este și în Fiul. Vom căuta să adâncim mai mult acest fapt în ceea ce urmează.

3. Numărul „trei”

V-ați gândit vreodată la semnificația specială a numărului trei în univers? Dacă nu, voi aminti câteva exemple care ar putea fi de ajutor:

* Planeta noastră conține trei sfere ale vieții: pământul, aerul și mările. Viața deci poate fi terestră, în cer și în apă.

* Substanțele pot fi în una din aceste trei forme: solide, lichide sau gazoase

* Când vorbim de timp, este un trecut, un prezent și un viitor

* Pentru comparație folosim: deasupra, jos, la același nivel; mai mare, mai mic, egal

* Omul are trup, suflet și duh

* Animalele au 3 părți: cap, trup și coadă. Peștii, de asemenea, au trei caracteristici.

* Plantele sunt alcătuite din rădăcini, tulpină și ramuri

* Un atom este format din: protoni, neutroni și electroni

* Cei dintâi formă geometrică închisă are trei laturi (un triunghi)

* Orice formă necesită trei dimensiuni: lungime, lățime și înălțime

* Un punct în spațiu poate fi localizat prin 3 axe: x, y și z

* Sunt 3 culori primare: roșu, galben și albastru. Celelalte culori sunt combinații ale acestora trei.

„Nu vă învață chiar și firea?”

Am putea adăuga mai multe exemple ca să arătăm cum numărul trei își pune amprenta pe mai tot ce este în jurul nostru și înăuntrul nostru. Totuși aș dori să avem mai multă lumină asupra celor „trei” menționate mai sus.

Am precizat mai sus că orice formă sau trup are 3 dimensiuni: lungime, lățime și înălțime. Sunt aceste 3 dimensiuni esențiale? Putem adăuga pe a patra? Imposibil. Putem avea numai două? Răspunsul este același: imposibil. Să presupunem că ai înlătura una din dimensiuni, de exemplu înălțimea. Ai avea numai lungimea și lățimea. Rezultatul ar fi o suprafață plată. Iar această suprafață ar fi curată imaginație. N-ar avea o existență reală. Matematica și-ar putea-o imagina, însă nimic nu există fără a treia dimensiune. Trebuie să avem toate aceste trei dimensiuni, ori nimic. Nu are aceasta semnificație?

Mai departe, să vedem un alt exemplu. Am menționat că sunt trei culori esențiale: roșu, galben și albastru. Când lumina, care este fără culoare și invizibilă, se refractă, produce cele șapte culori frumoase ale curcubeului. Acestea sunt derivate din cele trei culori de bază:

1. Roșul se referă la razele căldurii, care nu se văd. Totuși, căldura este o sursă a vieții, esențială pentru supraviețuire. Ea este vitală și pentru pământ, pentru creșterea fructelor și a recoltelor.

2. Galbenul se referă la razele luminii. Fără lumină rămânem în întuneric. Aceste raze ne dau posibilitatea să vedem și ele sunt vizibile.

3. Albastrul se referă la razele chimice. Deși nu putem vedea aceste raze, recunoaștem influența lor asupra existenței noastre.

Nu este faptul acesta în deplină armonie în sens spiritual? Biblia spune că „Dumnezeu este lumină” și că El este „nevăzut” (1 Ioan 1.5; 1 Tim. 6.16; 1.17).

Ni s-a revelat Dumnezeu, care este lumină și care este nevăzut? Nu ni l-a revelat Scriptura, în Persoana întreită a Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt?

Nimeni nu poate vedea pe Tatăl și pe Duhul Sfânt. Tatăl este izvorul vieții și El o menține. El este sursa a toate (1 Cor. 8.6). Duhul Sfânt nu poate fi văzut de lume, așa cum spune Hristos în Ioan 14.17. Dar cei credincioși îl vor cunoaște, nu văzându-l (pentru că El este nevăzut), ci prin influența Lui în viețile lor, „pentru că El rămâne la voi și va fi în voi”.

Dar Hristos, Fiul, a fost văzut și a fost privit de oameni (1 Ioan 1.1). Și prin El ei au fost făcuți să vadă. El spunea: „Eu sunt lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții”. El era „adevărata lumină” care descoperă realitatea tuturor lucrurilor (Ioan 8.12; 1.9).

Întrebăm din nou: Nu au toate acestea sensul lor și semnificația lor?

Oricum, să mergem un pas mai departe, la un al treilea exemplu.

Am menționat că timpul este împărțit în trei părți: trecut, prezent și viitor. Dacă timpul ar fi format din două, timpul însuși nici n-ar exista. Să explic. Presupuneți că nu există trecut. În plus, după puțin timp, momentul prezent n-ar mai exista – pentru că am presupus că nu există trecut. Concluzia ar fi că timpul a dispărut. Să presupunem acum că nu ar exista prezent. Ar însemna că în orice moment, timpul n-ar exista. Ca urmare, nici n-ar exista timp. Concludem de aici că timpul are trei părți sau nu există.

Să luăm seama și la mișcarea timpului, adică în ce direcție: se mișcă din trecut spre viitor sau din viitor spre trecut?

De fapt, timpul nu se mișcă din trecut spre viitor, ci vine spre noi din viitor și se duce spre trecut. Pentru a explica acest lucru, să considerăm perioada de timp pe care o numim „zi”, chiar această zi în care citim cuvintele acestea. Mult timp în urmă „astăzi” era în viitorul îndepărtat ca parte din „anul ce va veni”. Apoi el a devenit „luna următoare”, după aceea „săptămâna următoare” și „măine”. În final, acum a devenit

„astăzi”, în prezent. În cele din urmă „astăzi” va deveni „ieri”, „săptămâna trecută”, „anul trecut”... De aici înțelegem că perioada aceasta numită „zi” vine la noi dinspre viitor, se mișcă spre prezent și apoi spre trecut. Timpul totdeauna se mișcă numai în această direcție, din viitor spre prezent și apoi spre trecut.

Viitorul este astfel izvorul timpului. Există „ceva” în care este ținut timpul; și timpul acesta în cele din urmă va deveni „prezent”, apoi „trecut”. Este Părintele timpului – Tatăl.

Dar faptul că viitorul este tatăl timpului ar însemna că el este mai mare decât prezentul sau trecutul? Nu. În fiecare moment al timpului este un prezent, este timp. La fel este adevărat și cu privire la trecut. Am putea spune deci că trecutul, prezentul și viitorul sunt toate trei egale și fiecare din ele este timp, întregul timp. Aceasta nu înseamnă că fiecare din ele ar putea exista independent de celelalte două. Cele trei trebuie să existe împreună.

Acum să privim la viitor, care este nevăzut. Când putem vedea, auzi și înțelege, aceasta este prezent. Viitorul ne rămâne necunoscut până ce el însuși se întrupează și se face vizibil în prezent. Prezentul ne descoperă viitorul, și prin prezent facem față și suntem introduși în viitor.

Viitorul își trimite evenimentele în prezent, care la rândul lui le trimite în trecut. Trecutul, ca și viitorul, este nevăzut, dar are mare influență asupra noastră. Acționează asupra noastră să ne amintească unele lucruri, ca un învățător. Își aruncă lumina asupra prezentului că să-l înțelegem, și asupra viitorului că să ne pregătească pentru acum.

Ce minunată este această exemplificare! Să ne gândim la ea în lumina adevărilor spirituale care ne depășesc. Dumnezeu este o Treime divină: Tată, Fiu, Duh Sfânt. Tatăl, pe care nu-L vedem, L-a trimis pe Fiul Său (Ioan 5.37). Fiul, care a spus odată: „Cine M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl” (Ioan 14.9), după ce S-a suit la cer ne-a trimis pe Duhul Sfânt! (Ioan 16.7).

Un comentariu necesar:

Înainte de a termina acest subiect, să fim siguri să nu concludem că este o Treime divină din cauză că lumina, timpul... și altele au trei aspecte. Noi nu putem asemena pe Dumnezeu cu nimic, așa cum spune Scriptura: „Cu cine deci Îl veți asemena pe Dumnezeu? Și cu ce Îl veți compara?” Și: „Cu cine deci Mă veți asemena sau cu cine voi fi deopotrivă?”, zice Cel Sfânt (Isaia 40.18, 25). Noi nu putem asemena pe Dumnezeu cu ceva din ce știm noi, pentru că diferența dintre Creator și creație e vastă, deși ea poartă din semnele Lui.

Pentru a ilustra acest lucru să ne gândim la un expert care examinează o pictură a renumitului artist Picasso. El va recunoaște că pictura este lucrarea lui Picasso pentru că îi reflectă personalitatea. Dar, desigur, pictura nu este însuși Picasso. Aceasta este o ilustrare foarte simplă pentru ceea ce discutăm. Pentru că, deși nu este nimic în univers care să se poată asemena cu Dumnezeu (Deut. 4.15-19), universul poartă semnele lui Dumnezeu, care l-a creat. „Fiindcă de la crearea lumii, lucrurile Sale nevăzute se văd, fiind înțelese de mine, prin lucrurile făcute” (Rom. 1.20).

Dacă vedem trinitate în toate din jurul nostru, apoi aflăm că revelația divină în Scriptură ne vorbește de Dumnezeu Tatăl și Fiul și Duhul Sfânt, ar avea vreun rost să contrazicem aceste lucruri? Să facem speculații? Dimpotrivă; ne plecăm smeriți înaintea lui Dumnezeu care S-a descoperit pe Sine Însuși unor creaturi sărmăne ca noi. Căci dacă El nu ni S-ar fi revelat, noi n-am fi cunoscut niciodată adevărul despre Trinitatea unui singur Dumnezeu. Toată gloria este a Lui!

II. Hristos, este El Fiul lui Dumnezeu?

„Ce gândiți voi despre Hristos?” (Matei 22.42)

Unii gândesc că Hristos este un om înălțat de creștini la poziția de Dumnezeu. Faptul este cu totul contrariu. Oricine crede Biblia, vede clar că el, fiind Dumnezeu, S-a smerit pe Sine Însuși și a devenit om.

Pentru a începe, să ne întrebăm pe noi înșine: Dacă Dumnezeu vroia să devină om, ar fi putut? Răspunsul este, în mod hotărât, da, pentru că puterea lui Dumnezeu nu are limite. Cineva ar putea obiecta, spunând că El poate face orice, dar de ce să facă așa ceva? Cu ce scop? Voi amâna discuția aceasta și voi răspunde la această întrebare vitală în cel de al treilea capitol în care vom vorbi despre ispășirea făcută de Hristos.

Totuși să vorbim pe scurt: cu tot respectul, despre acest fapt preasfânt al credinței noastre că Hristos este Fiul lui Dumnezeu. [Aș vrea să amintesc cititorului despre judecata aspră care a căzut peste cei care au scos cuvinte grele împotriva Domnului Isus (Iuda 14, 15). Și să nu uităm că Însuși Hristos este „Judecător al celor vii și al celor morți” (Fapte 10.42).]

Am vrea să ne fie clar de la început că Persoana lui Hristos este dincolo de înțelegerea umană.

Mai întâi, vrem să subliniem că Persoana lui Hristos este mult superioară înțelegerii omului. Se spune despre El în Vechiul Testament: „Numele Lui este minunat” (Isaia 9.6). Și în Noul Testament El spunea despre Sine Însuși: „Nimeni nu cunoaște deplin pe Fiul, în afară de Tatăl” (Mat. 11.27). Duhul Sfânt confirmă aceasta, spunând: „Și cu adevărat, mare este taina evlaviei: Dumnezeu S-a arătat în trup...” (1 Timotei 3.16).

Înainte de a prezenta dovezile Scripturii că Hristos este Fiul lui Dumnezeu, am vrea să avem ceva lumină asupra subiectului care este neînțeles de mulți, adică:

Înțelesul pe care-l are „Hristos” ca Fiu

Faptul că Hristos este numit „Fiu” nu înseamnă nicidecum că ar fi numit așa prin nașterea firească sau căsătorie. [Creștinismul ne descoperă că „Dumnezeu este Duh” (Ioan 4.24). Și cei care ar atribui creștinismul ideea de căsătorie în Dumnezeire sunt ori cu totul neștiutori ai învățăturii Bibliei, ori oameni răi care ar încerca să răătăcească pe cei nepregătiți.] Creștinismul este cu totul departe de gândirea celor care se închină la idoli. În plus, aceasta n-ar însemna întâietate, în sensul că Tatăl ar fi existat înaintea Fiului.

Adnotare

(Această confuzie ar veni de la faptul că părinții sunt cei prin care vin în existență copiii. De aceea unii au presupus că o anumită perioadă de timp i-a separat, pe cei doi. Este adevărat că între un tată și fiul lui trebuie să fie o durată în timp, dar de altă parte nimeni nu devine tată decât din momentul când fiul lui vine în existență. De aceea starea de a deveni tată coincide cu momentul când fiul vine în existență. În Dumnezeire, pentru că Tatăl este etern, în mod necesar și Fiul este etern.)

Niciuna din Persoanele Divine nu are întâietate față de celelalte, altfel egalitatea stabilită de faptul că sunt una ar fi pierdută.

Deci, ce înseamnă faptul că El este Fiu? Faptul acesta are mai multe implicații spirituale: [Este important de știut că Scriptura niciodată nu vorbește de Hristos ca fiind „copil” al lui Dumnezeu, ci numai „Fiu al lui Dumnezeu”, care arată o condiție spirituală. În plus, nu este nici o referință a Scripturii că Hristos ar fi fost născut din Tatăl înainte de veacuri. Adevărul este că n-a fost nicidecum vreo naștere.]

Întâi: o iubire unică. Citim că „Tatăl iubește pe Fiul” (Ioan 3.35). Această iubire este eternă, așa cum Hristos spunea Tatălui: „Tu M-ai iubit mai înainte de întemeierea lumii” (Ioan 17.24). De aceea se și spune despre „singurul Fiu care este în sânul Tatălui” (Ioan 1.18), desigur, nu în sens literal și fizic, ci în sens spiritual. El este, de asemenea, numit cu acest prețios nume, „Fiul dragostei Sale” (Col. 1.13).

Al doilea: egalitate perfectă. Îngerii și oamenii sunt slujitori ai lui Dumnezeu, dar Hristos este „singurul [„Singurul”, în gr. „monogenes” înseamnă „unic” sau „singurul de acest fel”, de 5 ori cu privire la Hristos, în Ioan 1.14, 18; 3.16, 18 și 1 Ioan 4.9. Această expresie, monogenes, este și în alte 4 versete: „singurul fiu” (Luca 7.12), „singura fiică” (Luca 8.42), „singurul copil” (Luca 9.38) și „singurul său fiu” (Evrei 11.17).] Fiu al lui Dumnezeu” (Ioan 3.18). El este egal cu Dumnezeu.

Aceasta este exact ce înțelegeau iudeii în timpul lor: „Pentru aceasta deci căutau iudeii și mai mult să-L omoare, nu numai pentru că dezlega sabatul, dar și pentru că spunea că Dumnezeu este Tatăl Său, făcându-Se pe Sine Însuși egal cu Dumnezeu” [Încă o dată subliniem faptul că a fi Fiu pentru Hristos înseamnă egalitate, nu inferioritate, cum ar gândi unii. Apostolul Pavel spune: „deși era Fiu, a învățat ascultarea din cele ce a suferit” (Evrei 5.8). Nu spune „pentru că este Fiu”, ci „deși era Fiu”.] (Ioan 5.18; 19.7). Și de aceea s-a și spus despre El „care, fiind chipul lui Dumnezeu, n-a socotit ca un lucru de apucat să fie egal cu Dumnezeu” (Filip. 2.6). Și Hristos spunea: „Eu și Tatăl una suntem” (Ioan 10.30). [Sunt și alte versete care ne arată clar egalitatea aceasta. Cititorul se poate referi și la aceste versete: Ioan 5.17; 14.21; 15.24; 16.15; 17.4, 5, 10.]

Al treilea: chipul perfect al lui Dumnezeu. Din cauza aceasta, Fiul putea să ne descopere pe deplin ce este Dumnezeu, și nu numai unele din caracteristicile Sale. Domnul i-a spus lui Filip: „Cine M-a văzut pe Mine, L-a văzut pe Tatăl” (Ioan 14.9) și, de asemenea, este scris: „Nimeni nu L-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut” (Ioan 1.18). În această privință cităm următoarele versete: „dumnezeul veacului acestuia a orbit gândurile necredincioșilor, ca lumina Evangheliei gloriei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu, să nu strălucească peste ei” (2 Cor. 4.4). „El este chipul lui Dumnezeu cel nevăzut” (Col. 1.15).

Ni se spune despre Hristos nu numai că El este chipul lui Dumnezeu, ci de asemenea „Cuvântul lui Dumnezeu” (Apoc. 19.13), exprimarea lui Dumnezeu.

Al patrulea: singura reprezentare a lui Dumnezeu. În toate veacurile, înainte de întruparea lui Hristos, era imposibil pentru cineva să-L reprezinte pe Dumnezeu pe deplin. În epistola către Evrei 1.1-3 citim: „În multe rânduri și în multe feluri [Se înțelege din originalul grec. că profeții au dat numai revelații parțiale despre Dumnezeu.] în vechime Dumnezeu a vorbit părinților în profeții...”. apoi în contrast cu tot ce a fost în trecut, „la sfârșitul acestor zile ne-a vorbit în Fiul... care este strălucirea gloriei Sale și întipărirea Ființei Sale” (Evrei 1.1-3).

În parabola viticultorilor din Marcu 12, Hristos spunea că stăpânul viei (Dumnezeu) a trimis pe slujitorii săi de mai multe ori la viticultori, și n-a primit niciun rod din vie. A trimis apoi pe „singurul său fiu” ca reprezentant personal, spunând: „Îl vor respecta pe fiul meu”.

Și acum, după ce am înțeles semnificația faptului că Hristos este Fiu, să vedem dovezile Dumnezeirii Sale. Este un fapt de o astfel de mărime încât nu poate fi prezentat satisfăcător decât în volume mari. Este întretesut în tot ce a făcut Hristos, în tot ce a spus și în tot ce s-a spus despre El. Deci, vom menționa numai câteva exemple care ar fi suficiente pentru fiecare ochi să vadă, fiecare ureche să audă și fiecare inimă să înțeleagă.

Vom împărți ideile pe care le subliniem despre Dumnezeirea lui Hristos în 5 părți:

* Numele Sale divine

* Atributele (caracteristicile) Sale divine

* Lucrările Sale divine

* Gloriile Sale divine

* Lucrurile atribute Lui în Noul Testament care au fost atribuite lui Iahve în Vechiul Testament.

1. Numele divine ale lui Hristos

Din multele [De exemplu, numai într-un singur capitol (Ioan 1) găsim 12 nume și titluri divine: „Cuvântul” (v. 1, 14); „adevărata Lumină” (v. 9); „singurul Fiu” (v. 18); „Domnul” (v. 23); „Isus sau Iahve Mântuitor (v. 29); „Mielul lui Dumnezeu” (v. 29, 36); „Hristos” (v. 41); „Împărat al lui Israel” (v. 49); „Fiul omului” (v. 51).] nume divine ale lui Hristos vom considera trei:

a) Dumnezeu

În Noul Testament se spune clar despre El că este „Dumnezeu” cel puțin în aceste câteva texte:

- „La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu” (Ioan 1.1).
- „Iar către Fiul: „Tronul Tău, Dumnezeule, este pentru veacul veacului” (Evrei 1.8).
- „Prin dreptatea Dumnezeului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 1.1).
- „În Fiul Său, Isus Hristos. El este adevăratul Dumnezeu și viața eternă” (1 Ioan 5.20).
- „Arătarea gloriei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos” (Tit 2.13).

Alte nume sunt puse în legătură cu acest măreț nume, Dumnezeu, ca:

- „Dumnezeu puternic” (unul din cele 5 nume menționate în Isaia 9.6)
- „Dumnezeu binecuvântat în veci” (Romani 9.5)
- „Emanuel”, care tradus înseamnă „Dumnezeu cu noi” (Matei 1.23)
- „Dumnezeul meu!” (Ioan 20.28)

b) Fiul lui Dumnezeu

Așa se spune despre El în Scripturi de vreo 50 de ori. [Întâi, Tatăl a spus aceste cuvinte de 7 ori, de exemplu 2 Petru 1.17. În al doilea rând, Duhul Sfânt a dat mărturie despre El cu acest nume (Marcu 1.1). În al treilea rând, El spunea despre Sine Însuși, ca în Ioan 9.35; 10.36. În al patrulea rând, așa a spus îngerul Gabriel despre El în Luca 1.32, 35. În al cincilea rând, demonii îl recunoșteau în felul acesta (Marcu 5.7). În al șaselea rând, acesta este numele pe care-L vesteau ucenicii (Mat. 16.16; Ioan 1.34; 11.27). În al șaptelea rând, așa l-au spus și unii străini (Mat. 27.54).]

Sunt două aspecte ale faptului că Hristos este Fiul. Și aceasta, din cauza celor două firi ale Sale, fiind Dumnezeu și Om în același timp. Hristos este Fiul lui Dumnezeu din eternitate, dar El este Fiul lui Dumnezeu și prin nașterea din fecioara Maria – pentru că el n-a avut tată pământesc.

În legătură cu acest nume sunt și alte două nume:

„Singurul Fiu”, fiind obiectul iubirii Tatălui în eternitate, este o relație pe care nimeni altul n-o poate împărtăși. Acest nume este atribuit Lui de 5 ori, în Ioan 1.14, 18; 3.16; 18.1 și 1 Ioan 4.9.

„Cel dintâi născut” este titlul pe care binecuvântatul Fiu l-a primit prin întruparea Sa. Expresia aceasta este atribuită lui Hristos tot de 5 ori, în Rom. 8.29; Col. 1.15, 18; Evrei 1.6; Apoc. 1.5. Este de notat că termenul „întâi-născut” nu înseamnă întâi în timp, ci în superioritate. S-a spus despre David: „Și Eu îl voi face cel dintâi-născut, cel mai înălțat dintre împărații pământului” (Psalmul 89.27). Este evident că David n-a fost cronologic cel dintâi împărat.

c) Domnul

Acesta este cel mai obișnuit nume folosit pentru Hristos, menționat de vreo 650 de ori în Noul Testament, din care de 170 de ori în cele patru evanghelii. Alte nume sunt în legătură cu acest prețios Nume:

„Domnul gloriei” (1 Cor. 2.8; Iacov 2.1)

„Domnul domnilor” (Apoc. 17.14; 19.16)

„Domn al tuturor” (Fapte 10.36)

„Domn al sabatului” (Mat. 12.18; Marcu 2.28; Luca 6.5)

„Domnul meu” (Luca 1.43; Ioan 20.28; Filip. 3.8)

2. Atributele (caracteristicile) divine ale lui Hristos

a) Omnipotent – având toată puterea

Aceasta se dovedește prin viața Lui și prin faptele Sale de putere în care vedem autoritatea Sa:

* Asupra bolii: El a vindecat cele mai grave boli printr-un singur cuvânt (Ioan 5.8). De asemenea, a vindecat din depărtare (Ioan 4.50).

* Asupra naturii: El a certat marea înfuriată cu un singur cuvânt și îndată s-a făcut „liniște mare” (Marcu 4.39-41; 6.48-51).

* Asupra altor creaturi: Trei minuni au dovedit autoritatea Sa chiar și asupra peștilor care treceau pe cărările mării (Psalmul 8.8). De văzut și Matei 17.27; Luca 5.4; Ioan 21.6).

* Îngrijind de toate nevoile: Minunea înmulțirii pâinilor și peștilor (Matei 14.16-21; 15.32-38) și schimbând apa în vin (Ioan 2.3-11).

* Asupra duhurilor rele: 7 minuni au fost menționate de evangheliile în amănunțime, pe lângă altele despre care nu sunt date detalii.

* Asupra omului: Matei 9.9; 21.2, 3.

* Asupra morții: Pentru că moartea, care a secerat toate ființele omenești, a fost cucerită de Hristos. Minunea învierii lui Lazăr a fost cea dintâi ocazie când un om mort a fost înviat după ce fusese pus în mormânt de patru zile. Totuși, cea mai minunată dintre toate a fost învierea Sa dintre cei morți. Aceasta este una din marile dovezi că El este Dumnezeu. [Ce a murit pe cruce a fost umanitatea Sa: El Și-a încredințat duhul Său omenească în mâinile Tatălui Său, când era pe cruce (Luca 23.46). Totuși, nicidecum nu s-ar putea spune că Dumnezeirea Sa ar fi murit. Acesta este și motivul pentru care a putut să învieze El Însuși. După cum spusese iudeilor: „Dărâmați templul acesta și în trei zile Eu îl voi ridica... Dar El le vorbea despre templul trupului Său” (Ioan 2.19-21). Și El mai spusese: „Eu Îmi dau viața, ca din nou să o iau. Nimeni nu Mi-o ia, ci Eu o dau de la Mine Însumi. Am putere s-o dau și am putere s-o iau iarăși” (Ioan 10.17, 18).]

b) Atotștiutor – o cunoaștere infinită:

- El știa numele persoanelor fără ca cineva să-l fi spus numele lor (de exemplu, Petru, Zacheu; Ioan 1.42; Luca 14.5).

- El vedea pe oameni de la mari distanțe (ca Natanael; Ioan 1.48)

- El știa faptele din trecut ale oamenilor (de exemplu, femeia samariteancă; Ioan 4.12).

- El știa data de când cineva era bolnav, chiar și când aceasta s-a întâmplat înainte de întruparea Sa (Ioan 5.6).

- El știa ce era în inimile și gândurile oamenilor (Luca 9.46, 47 comp. 1 Împ. 8.39).

- El știa și felul cum se înșelau cei fățarnici (Ioan 6.70, 71; 13.10, 21-25).

- El știa viitorul și ce avea să aibă loc înainte de a se întâmpla (Matei 21.2-4; 24.3-41; Luca 22.9-13; Ioan 6.6).

Cine putea fi această persoană? Petru ne oferă un răspuns la această întrebare, când spunea Domnului: „Doamne, Tu toate le știi!” (Ioan 21.17). Dar cine ar fi putut să fie El, decât Dumnezeu?!

c) Omniprezent – Prezent în orice loc în orice timp

El este întotdeauna prezent, așa cum a spus ucenicilor Săi: „Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Mat. 28.20).

De asemenea, El este prezent în orice loc: „Pentru că unde sunt doi sau trei adunați pentru Numele Meu, acolo Eu sunt în mijlocul lor” (Mat. 18.20).

d) Etern – Prezent întotdeauna – fără început, fără sfârșit

El era, din eternitatea trecută: „La început era Cuvântul” (Ioan 1.1). Aceasta înseamnă că ori de câte ori a fost vreun început, El era. Cu alte cuvinte, existența Lui este eternă. Așa cum spunea despre Sine Însuși: Mai înainte de a fi fost Avraam, Eu sunt” (Ioan 8.58).

El este, de asemenea, fără sfârșit. „Și am fost mort și iată, sunt viu în vecii vecilor” (Apoc. 1.18).

Este și o afirmație minunată spusă despre El în Apoc. 1.8: „Cel care este și care era și care vine”.

e) Întotdeauna același – niciodată nu Se schimbă

Dumnezeu I se adresează, spunând: „Cerurile sunt lucrări ale mâinilor Tale. Ele vor pieri, dar Tu rămâi; și toate se vor învechi ca o haină, și le vei face sul ca pe un veșmânt și vor fi schimbate; dar Tu ești Același” (Evrei 1.11, 12). Și Duhul Sfânt spune despre El: „Isus Hristos este același ieri și azi și în veci” (Evrei 13.8).

3. Lucrările lui Hristos sunt divine

a) Creatorul

Sunt 3 texte în Noul Testament care ne arată clar că Hristos este Creatorul: Ioan 1, Coloseni 1 și Evrei 1.

Iată, de exemplu, la Coloseni 1.16 se spune: „Toate au fost create prin El, cele care sunt în ceruri și cele care sunt pe pământ, cele văzute și cele nevăzute, fie tronuri, fie domnii, fie stăpâniri, fie autorități: toate au fost create prin El și pentru El”. S-ar fi putut spune așa ceva despre vreun profet? Ar putea „un dușman de rangul al doilea” [Așa spunea Arius, în secolul al 4-lea, în erezia care îi poartă numele. Și, de

asemenea, este ceea ce spun „martorii lui Iehova” până în ziua aceasta.] să fie centru al întregului univers? Hristos a creat toate. Toate au fost create de El și pentru El.

b) Susținătorul – Cel care menține toate

„Susținând toate prin Cuvântul puterii Lui” (Evrei 1.3; și Coloseni 1.17).

c) Dătătorul vieții

„După cum Tatăl înviază morții și dă viață, tot așa și Fiul dă viață cui vrea El... Vine un ceas și acum este, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei care-l vor auzi vor trăi” (Ioan 5.21, 25).

d) Cel care iartă păcatele

În timpul vieții Sale pe pământ, El a spus unui om: „Păcatele tale sunt iertate” (Marcu 2.5). El a spus același lucru și unei femei (Luca 7.48). După moartea, învierea și înălțarea Sa, El a dat binecuvântarea aceasta (iertarea păcatelor) mulțimii mare de bărbați și femei care cred în El (Col. 3.13).

e) Mântuitorul

„Și-i vei pune numele Isus (Iahve mântuiește), pentru că El va mântui pe poporul Său de păcatele lor” (Mat. 1.21).

f) Cel care dă Duhul Sfânt

„Cel peste care vei vedea Duhul coborând și rămânând peste El, Acesta este Cel care botează cu Duhul Sfânt”. Și eu am văzut și am mărturisit că Acesta este Fiul lui Dumnezeu” (Ioan 1.33, 34). De asemenea, Fapte 2.32, 33.

g) Judecătorul

Deși Dumnezeu este „Judecătorul tuturor” (Evrei 12.23), care din Persoanele Dumnezeirii va face judecata? Fiul, „pentru că Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata l-a dat-o Fiului” (Ioan 5.22). Apostolul Pavel spune: „... și a lui Hristos Isus, care îi va judeca pe cei vii și pe cei morți, și pentru arătarea Sa și pentru Împărăția Sa” (2 Timotei 4.1).

4. Gloriile divine ale lui Hristos

Nu este El subiectul credinței? Nu este El obiectul închinării? Cine ar putea fi El, deci, decât Dumnezeu?

a) Subiectul credinței

„Credeți în Dumnezeu, credeți și în Mine” (Ioan 14.1). De notat aici că Domnul n-a spus „credeți în Dumnezeu și credeți și în Mine”, ca și cum ar fi două persoane în care credem. El nu dă ideea că ar trebui să ne întemeiem credința pe două lucruri diferite. Nu așa. Domnul spune deci: „Credeți în Tatăl, credeți și în Mine”. [Hristos spunea aceste cuvinte prețioase pe drumul crucii și al morții, și știa aceasta (Ioan 13.21, 36). Cu toate acestea, cerea ucenicilor Săi să facă din El obiectul credinței lor. De ce? Pentru că el este Cel care dă un viitor etern: „calea, adevărul și viața”.] Nu înseamnă deci clar că El este Dumnezeu?

Ce parte binecuvântată are oricine crede în Hristos! „Toți profeții mărturisesc despre El că, prin Numele Său, oricine crede în El primește iertarea păcatelor” (Ioan 10.43). În acest Nume binecuvântat, Numele Domnului nostru Isus Hristos, celui credincios îi sunt dăruite aceste binecuvântări:

* Iertarea păcatelor (1 Ioan 2.12)

* Mântuirea (Fapte 4.12)

* Viața eternă (Ioan 20.31)

* Refugiu în timp de necaz (Prov. 18.10)

* Mângâiere în suferință (Isaia 26.8, 9)

* Adunarea împreună cu sfinții pentru Numele Său (Matei 18.20)

* În Numele său prețios, cei credincioși se roagă și își prezintă cererile, și Tatăl răspunde (Ioan 16.23, 24).

Dacă Hristos n-ar fi Dumnezeu, ar putea fi puse toate aceste binecuvântări în legătură cu numele Său? Dacă ar fi fost numai un om, ar fi putut El chema la Sine pe toți cei trudiți și împovărați și le-ar fi putut El da odihnă? (Matei 11.28). Ar fi putut El să-i facă pe cei însetați și care vin la El să bea, ca din inima lor să curgă râuri de apă vie – înțelegând prin aceasta pe Duhul Sfânt? (Ioan 7.37, 39)

b) Obiectul închinării

În timp ce era cu trup pe pământ, Hristos a primit ca oamenii să I se închine (fapt care este adus numai la Dumnezeu) în 11 ocazii menționate în evanghelii. Observăm în aceste ocazii că Hristos a acceptat închinarea și n-a mustrat pe cei care se închinau Lui – deși El spusese diavolului: „Este scris: «Domnului Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-i slujești»” (Matei 4.10).

De exemplu, leprosul I s-a închinat, rugându-L să-i dea vindecarea (Matei 8.2). Unul care fusese orb I s-a închinat după ce a fost vindecat (Ioan 9.38). Și toți ucenicii I s-au închinat, mai întâie de a merge El la cruce (Matei 14.33) și după învierea Lui (Matei 28.17). Și, în curând, la întoarcerea Sa în lume, toți îngerii se vor închina Lui (Evrei 1.6). Și orice genunchi se va pleca înaintea Lui, al celor cerești și al celor pământești și al celor de sub pământ (Filip 2.10).

Da, orice genunchi se va pleca, fără excepție. Aceasta înseamnă că și tu, iubite cititor, te vei pleca înaintea Lui (vezi Ps. 72.9; Isaia 45.22, 23; 65.12). Nu este mai bine să te pleci chiar acum?

5. Noul Testament Îi atribuie Lui ceea ce Vechiul Testament Îi atribuie lui Iahve

Vom discuta șapte referiri în privința aceasta:

1. Ieremia 17.10: „Eu, Domnul (Iahve), cercetez inima, Eu încerc răunchii, ca să dau fiecăruia după căile lui, după rodul faptelor lui”. În Apocalipsa 2.23 citim cuvintele lui Hristos: „... și toate adunările vor cunoaște că eu sunt Cel care cercetează răunchii și inimile; și vă voi da fiecăruia după faptele voastre”.

2. Isaia 48.12, 13: „Eu sunt („Eu sunt” este unul din numele divine, însemnând Cel care există prin Sine Însuși) Cel dintâi și eu sunt Cel din urmă. Da, mâna Mea a pus temelia pământului și dreapta Mea a întins cerurile”. (vezi și Isaia 44.6) Și Hristos spune de 4 ori în Apocalipsa: „Eu sunt Cel dintâi și Cel din urmă” (1.11, 17; 2.8; 22.13).

3. Prov. 30.4. Aici Agur, fiul lui Iache, spune în profeția lui cu privire la Dumnezeu Cel Sfânt: „Cine s-a suit în ceruri și s-a coborât?” Hristos spune în Ioan 3.13: „Nimeni nu s-a suit în cer, decât Cel care a coborât din cer, Fiul Omului, care este în cer”.

4. Psalmul 68.18. David se adresează Domnului Dumnezeu, spunând: „Te-ai suit pe înălțime, ai lust robia roabă... Doamne, Dumnezeule!” Apostolul Pavel folosește aceste cuvinte pentru Hristos, în Efeseni 4.8, 9: „De aceea el spune: «Suindu-Se în înălțime, a robit robia și a dat daruri oamenilor... Cel care a coborât este Același care S-a și suit.»”

5. Isaia 6.1-10. Aici profetul vorbește despre Domnul, Împăratul, Domnul oștirilor, când a văzut gloria Lui și a mărturisit despre El. Apostolul Ioan citează aceasta în evanghelia lui, aplicând cele spuse la Domnul Isus (Ioan 12.38-41).

6. Isaia 45.23. Dumnezeu spune: „Pe Mine Însuși am jurat... orice genunchi se va pleca înaintea Mea, orice limbă va jura pe Mine”. Și apostolul Pavel aplică aceste cuvinte de două ori despre Hristos în romani 14.11 și Filipeni 2.10, 11.

7. Psalmul 97.1, 7. Aici se spune că toți dumnezeii să se închine Domnului (Iahve). În Evrei 1.6 se citează acest text, referindu-se la Hristos, la venirea Lui din nou în lume, când îngerii lui Dumnezeu se vor închina Lui.

Și acum, încă te mai îndoiești?

Am prezentat dovezi clare și amănunțite despre Dumnezeirea lui Hristos. Oricine caută cu sinceritate adevărul nu trebuie să aibă vreo dificultate să creadă acest fapt. Totuși, cineva poate spune: „Sunt puțin în încurcătură; pe lângă cele pe care le-ai menționat, multe versete în Biblie vorbesc despre Hristos ca om, și deci El este inferior lui Dumnezeu. Se pare să fie contradicții chiar și în cele spuse de Hristos. Într-o ocazie El spune: «Eu și Tatăl una suntem» și în alta: «Tatăl Meu este mai mare decât Mine» (Ioan 10.30; 14.28). Nu te încurcă astfel de afirmații? De asemenea, când Hristos spune: «Toată autoritatea Mi-a fost dată» (Matei 28.18), nu este aceasta o dovadă că el este inferior Celui care I-a dat autoritatea?”

Nu este nici o contradicție în ceea ce a spus Hristos. Dar ca să ne răscumpere din moarte și blestem, Hristos de bunăvoie a acceptat să Se smerească pe Sine Însuși (Filipeni 2.6-8) și să Se nască dintr-o femeie, sub lege (Gal. 4.4) și să Se facă mai prejos decât îngerii (Evrei 2.9) și să devină „un om” (Ioan 8.40). De aceea, El spune uneori că este egal cu Tatăl, pentru că aceasta este poziția Lui eternă în Trinitate. În alte ocazii, El spune despre Sine că a fost trimis de la Dumnezeu ca să împlinească lucrearea de răscumpărare.

Ascultați ce spune Biblia despre El: „Având chipul lui Dumnezeu, n-a socotit ca un lucru de apucat să fie egal cu Dumnezeu, ci S-a golit pe Sine Însuși, luând chip de rob, făcându-se în asemănarea oamenilor... până la moarte, și chiar moarte de cruce”. (Filipeni 2.6-8).

Pentru noi, Fiul lui Dumnezeu S-a smerit pe Sine Însuși. Și pentru a ne răscumpăra, El de bunăvoie a luat locul nostru, ca să moară pe cruce. După toate acestea, Îl vei disprețui, Îl vei respinge? El este Dumnezeu! El este mare! Harul Lui minunat L-a adus la noi! „Deoarece cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos, că el, bogat fiind, S-a făcut sărac pentru voi ca prin sărăcia Lui, voi să fiți îmbogățiți” (2 Corinteni 8.9). Nu este prea mult că Satan, dușmanul lui Hristos și al nostru, încearcă să te facă să-L respingi și să-L disprețuiești pe Hristos pentru aceleași motive pentru care ar trebui să-L iubești? Ia seama deci ce ai să faci!

Hotărât, destinul tău etern este pecetluit de atitudinea pe care o ai față de Hristos. El este piatra de încercare (Isaia 28.16). Care este relația ta cu El? În smerenia Lui, El este o piatră de poticnire și o stâncă de cădere (Isaia 8.14; 1 Petru 2.8). Oricine va cădea pe piatra aceasta (adică Îl va disprețui din cauza smeririi Lui) va fi sfârâmat; iar pe acela peste care va cădea ea (în ziua judecății, care va fi în curând), îl va spulbera (Matei 21.44).

De asemenea, este de notat că numai admirația pentru Persoana lui Hristos nu-ți poate fi de folos. Nu admirația este necesară, ci credința. Hristos a spus: „Dacă nu credeți că Eu sunt (Dumnezeu arătat în trup), veți muri în păcatele voastre” (Ioan 8.24). Credeți acest lucru? Credeți în El?

A fi doar convins de toate acestea câte s-au spus, nu v-ar fi de mare folos. Aveți nevoie ca Dumnezeu să strălucească în inimile voastre ca să cunoașteți cine este Hristos și de ce a venit el în lume. Aveți nevoie de adevărată credință în inimile voastre.

„Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?” (Ioan 9.35)

O, de-ai face ca acel om orb ai cărui ochi au fost deschiși! A răspuns la această întrebare: „Cred, doamne!” și l s-a închinat.

Lui l se pleacă orice genunchi, Către el se-nalță cântarea de bucurie, Onoarea, gloria, mulțumirea și lauda Sunt pe drept ale Lui!

Capitolul 3 -Lucrarea de ispășire a lui Hristos

„Credința noastră creștină poate fi rezumată în aceste câteva cuvinte: «Hristos a murit pentru mine»” Charles Spurgeon

Al treilea lucru important pe care îl vom prezenta este lucrarea de ispășire a lui Hristos. Mulți care nu înțeleg credința creștină se împiedică de acest fapt. Pentru mintea omenească, acest subiect este mai complicat decât cel dinaintea lui. Nu numai că Dumnezeu S-a manifestat în trup omenesc, dar devenind om a fost răstignit, a murit și a fost îngropat. Cum se poate să fie așa lucrurile?

Pentru a înțelege ce spune Scriptura cu privire la acest subiect avem nevoie să începem punând această întrebare:

1. Ce este păcatul?

Să privim în jur ca să vedem ce este realitatea păcatului.

Privește la râurile de lacrimi care curg de-a lungul anilor din cauza morții unei persoane pe care o iubești! Uită-te la durerea sufletelor și la inimile zdrobite ale celor ce se duc pe la cimitire.

Întoarce-te acum de la umbra neagră a morții și privește la mulțimea războaielor și a sângelui care pătează pământul. Uită-te la cei răniți, schilozi, morți și la distrugerea atâtor care mai înainte pulsau de viață.

Aruncă-ți o privire la paturile din spitale. Vei vedea bolnavi și vei privi la fețele lor galbene, cu moartea care se strecoară încet dar sigur în trupurile lor. Ascultă-le gemetele pe care le scot uneori. Acestea toate sunt numai câteva din roadele amare ale păcatului.

Vizitează închisorile și pe cei care stau acolo. Ia seama la ce au făcut ei societății și ce a făcut societatea pentru ei.

Ce să mai spunem despre cârciumi și localurile de dans... peșteri ale corupției și cazinouri cu jocuri de noroc. Ce să mai zici despre casele acelor care frecventează aceste locuri? Cămine distruse, femei și copii nenorociți, soți și părinți demoralizați.

Cât de amar este păcatul și cât de neplăcut îi este rodul!

Îți spun toate acestea ce este păcatul? Acestea sunt numai unele din manifestările păcatului. Sunt simptomele bolii, nu boala însăși.

Ai putea intra în inimi să vezi că ele sunt în totul ruinate de păcat? Aici este în adevăr locul unde boala își are rădăcina, în inimă. Rana este mai adâncă decât pielea. [Citez expresia aceasta din cartea Levitic 13.3, 20, 25, 30 despre rana leprei. Este o expresie exactă a păcatului care nu are vindecare printre oameni. Ea este în adâncime și nu numai la suprafață. Este în inimile lor (Ier. 17.9; Marcu 7.20-23).]

Păcatul este îndreptat împotriva lui Dumnezeu. Este o insultă adusă gloriei lui Dumnezeu.

Definiția păcatului este „a nu nimeri ținta”. Această țintă pe care noi n-o nimerim este gloria lui Dumnezeu. El a creat pe om pentru propria Sa glorie (Isaia 43.7). Cunoscându-L pe Dumnezeu, noi trebuie să-L glorificăm (Romani 1.28). Dar noi n-am făcut așa. „Toți au păcătuit și sunt lipsiți de gloria lui Dumnezeu” (Romani 3.23). Dacă nu vezi păcatul în felul acesta, nu vei înțelege ispășirea. Trebuie mai întâi să cunoști natura problemei ca să cauți s-o rezolvi. Păcatul este îndreptat împotriva gloriei lui Dumnezeu. Profetul David spunea: „Împotriva Ta, numai împotriva Ta am păcătuit și am făcut ce este rău înaintea ochilor Tăi..”. (Psalmul 51.4). Cât de serios lucru este să păcătuiești înaintea lui Dumnezeu, ai cărui ochi sunt prea curați ca să privească răul! (Habacuc 1.13).

Da, păcatul este îngrozitor, îngrozitor, îngrozitor în ceea ce a făcut în noi și pentru noi. Dar el este și mai mult înaintea ochilor lui Dumnezeu și în lumina sfințeniei Lui.

Aceasta ne duce la punctul următor, care este:

2. Înțelesul pe care-l are ispășirea

Sensul literal pe care-l are acest cuvânt este „a acoperi”. A ispăși ceva înseamnă a acoperi, a ascunde. (El vine de la cuvântul ebraic „kaphar“.) Ce are nevoie de acoperire este starea noastră în păcatele noastre, situația plină de păcat în care ne aflăm. Este necesar să fie acoperită înaintea ochilor lui Dumnezeu.

Să ne întoarcem spre cel dintâi păcat al lui Adam și al Evei în paradis. În Geneza 2 citim cum Dumnezeu a creat pe om și cum, spre deosebire de alte creaturi, El a suflat în nările lui suflare de viață, prin care el a ajuns în armonie cu Dumnezeu, ca să se închine în mod conștient lui Dumnezeu. Și Dumnezeu a dat omului autoritate și stăpânire peste toată creația. Această stăpânire a fost arătată când Dumnezeu a adus toate animalele și păsările la om ca să le dea nume. Și oricum numea omul pe fiecare creatură vie, așa îi era numele.

De asemenea, Dumnezeu a dat omului o poruncă, pentru a-l pune la probă, cum aprecia El harul lui Dumnezeu. Și ce s-a întâmplat?

Satan a venit, folosind șarpele (Geneza 3) și i-a șoptit Evei niște cuvinte prin care spunea că Dumnezeu este mincinos. Nu ți-a spus El că dacă vei mânca din rodul pomului acelui vei muri? Eu îți spun, nu vei muri. Pe lângă aceasta, nu este cinstit ca El să-ți ia libertatea. De ce te oprește pe tine, coroana creației, să-ți arăți stăpânirea peste acest pom? De asemenea, El nu te iubește. Dacă te-ar iubi, te-ar fi oprit El să te bucuri de orice lucru? „Pentru că Dumnezeu știe că în ziua când veți mânca din el vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul” (Geneza 3.5). Și Dumnezeu nu vrea să fiți ca El. El vrea să-l fiți inferiori.

Acestea au fost cuvintele șarpelui către femeie. Este trist să spunem că femeia a ascultat de toate acestea și a mâncat și a dat și soțului ei să mănânce. Rezultatul a fost tragic. „Și li s-au deschis ochii la amândoi și au cunoscut că erau goi”.

Care a fost cel dintâi lucru pe care l-a făcut omul în grădină după ce a căzut și a văzut că era gol? Biblia spune: „Și ei (Adam și Eva) au cusut laolaltă frunze de smochin și și-au făcut șorturi”, ca să-și acopere goliciunea. Cu alte cuvinte, ei au încercat să-și ascundă consecințele păcatului făcut.

Este adevărat că au reușit într-o oarecare măsură să-și ascundă unul față de altul rezultatul păcatului.

Dar când au auzit glasul Domnului care umbla prin grădină, ei s-au ascuns în mijlocul pomilor. Și când Domnul l-a chemat pe Adam: „Unde ești?”, răspunsul a fost plin de rușine: „Am auzit glasul Tău în grădină și m-am temut, pentru că sunt gol, și m-am ascuns”.

Unde sunt șorturile din frunze de smochin pe care le-au făcut Adam și Eva? Ele nu aveau nici un preț înaintea lui Dumnezeu. Frunzele de smochin și pomii grădinii arătau simțul de rușine și de înjosire al lui Adam și al Evei, și nevoia lor de a fi acoperiți. Dar ei n-au putut să-și ascundă păcatul dinaintea ochilor lui Dumnezeu. Poate creația să ascundă creatura de vederea lui Dumnezeu?

3. Ispășire în jerfă

Omul n-a reușit să se acopere singur, dar Dumnezeu a intervenit ca să facă față căderii omului. Istoria căderii nu s-a sfârșit decât cu aceste cuvinte: „Și Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam și soției sale îmbrăcăminte de piele și i-a îmbrăcat” (Geneza 3.21). De unde a luat Domnul aceste piei? De la un animal omorât și jupuit. Ce frumos este să citim „și Domnul le-a făcut îmbrăcăminte”! Dumnezeu însuși a venit la omul păcătos ca să-i acopere goliciunea. Ce har strălucește în aceste cuvinte: „i-a îmbrăcat”! Ce frumos că în grădină, unde a avut loc cel dintâi păcat – acest păcat care pe drept merita moartea lui Adam și a Evei – nu ei aveau să moară întâi pentru păcatul lor. În schimb, un animal nevinovat a fost jertfit și a murit în locul lor. Adam și Eva au fost acoperiți cu pielea lui și ei au scăpat întregi.

Vom explica mai pe urmă că acest animal a fost o simplă imagine a planului măreț al lui Dumnezeu de răscumpărare prin cea mai mare jertfă.

Să rezumăm ce am învățat de la păcatul celui dintâi om așa cum ni se istorisește în Geneza 3:

Întâi: nevoia omului de a fi acoperit (ispășire)

Al doilea: incapacitatea omului de a se acoperi el singur

Al treilea: grija lui Dumnezeu pentru a avea o acoperire.

Cineva ar putea întreba: Există vreo altă cale de a te apropia de Dumnezeu fără să ai această acoperire? Am putea noi acoperi sau ascunde păcatele noastre de vederea lui Dumnezeu prin fapte religioase și dedicații? Sau chiar prin pedepsirea și umilirea trupului? Ar putea ritualurile și tradițiile unor anumite practici religioase să ne acopere – să facă ispășire pentru noi? Ce să spunem despre fapte bune și binefaceri față de alții?

Aceasta ne duce la următoarea întrebare importantă:

4. Se poate face ispășire prin fapte bune?

Încercarea lui Adam și a Evei de a-și acoperi goliciunea cu frunze de smochin a fost cea dintâi încercare a omului ca să acopere consecințele păcatului prin fapte. Toate practicile religioase omenești care au urmat, prin diverse ritualuri și porunci, și toate încercările de a fi plăcuți lui Dumnezeu prin fapte nu sunt decât încercări de a-ți acoperi goliciunea cu frunze de smochin, care sunt cu totul fără folos. În această privință profetul Isaia spune: „toți am ajuns ca ceva necurat și toate faptele noastre drepte sunt ca o haină mântjită” (Isaia 64.6). Acetsea sunt faptele

noastre drepte în lumina sfințeniei lui Dumnezeu – doar niște haine mânjite. Pot aceste haine murdare să îmbrace pe om înaintea lui Dumnezeu Cel sfânt?

Este o întâmplare de la începutul istoriei omului care ne descoperă gândul lui Dumnezeu cu privire la acest subiect. În Geneza 4 citim despre un om care vroia să se apropie de Dumnezeu. Era Cain, cel dintâi om religios, care a devenit și cel dintâi ucigaș. Spre deosebire de Abel, Cain căuta să se apropie de Dumnezeu nu pe baza unei jertfe, fără să țină seama de starea lui căzută, fiind născut din părinți păcătoși. Cain s-a apropiat de Dumnezeu pe principiul faptelor, aducând lui Dumnezeu un dar din munca mâinilor lui. De aceea, Dumnezeu l-a respins pe el și darul pe care îl aducea, și l-a înștiințat spre bine. Adică, dacă te apropii de el, să aduci o jertfă care să fie primită.

Dumnezeu a respins încercarea lui Cain de a se apropia de El cu rodul pământului blestemat și munca mâinilor sale, pentru că era păcătos. Aceasta va pune capăt oricărui eforturi de a face ispășire pentru sine însuși prin fapte. Dar de ce nu pot faptele noastre „bune” să facă ispășire pentru păcatele noastre?

Sunt 4 rațiuni principale:

1. – Faptele „bune” pe care le facem, oricât ar fi de mari, nu sunt corespunzătoare pentru că izvorul lor este omul necorespunzător. Iar dreptatea lui Dumnezeu care a fost nesocotită din cauza păcatului este de nemăsurat. Omul necorespunzător nu poate acoperi ce este de nemăsurat. Ce este finit nu poate acoperi ce este infinit.
2. – Faptele bune, dacă suntem capabili să le facem, nu sunt favoruri pe care să le aducem lui Dumnezeu și pentru care să merităm răsplată, ci ele ne sunt cerute, iar lipsa lor merită pedeapsă.
3. - „Pentru că plata păcatului este moartea” (Romani 6.23), și nu fapte bune. Nu este cinstit să ierți un ucigaș dacă el spune în fața tribunalului că îi pare rău, sau să-l lași liber în schimbul unui act de binefacere, cum ar fi clădirea unui orfelinat. Desigur, aceasta n-ar fi drept. Iertarea nu poate fi cumpărată. În același fel faptele nu pot înlocui moartea, ca plată a păcatului.
4. – Faptele pe care noi le numim bune, nu sunt tot așa înaintea lui Dumnezeu, ci sunt stricate de lipsurile și defectele firii omului căzut. Să ne amintim ceea ce ne spunea profetul Isaia: „toate faptele noastre drepte sunt o haină mânjită”.

Oricine ignoră învățătura Bibliei în această privință și insistă să se apropie de Dumnezeu prin fapte, va urma calea lui Cain, socotind că dacă omul face tot ce poate mai bine va fi acceptat de Dumnezeu. Astăzi sunt milioane de oameni în lume care urmează pe Cain în calea lui. Pentru aceștia, Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Vai de ei! Pentru că au mers pe calea lui Cain” (Iuda 1.11).

Deci, nu există abatere de la calea pe care Dumnezeu a rânduit-o. Faptele nu pot ispăși – aceasta este calea greșită a lui Cain. Ispășirea este prin jertfă. Dar care jertfă? Poate jertfirea de animale să facă ispășire pentru om? Aceasta ne conduce la întrebarea următoare:

5. De ce jertfe de animale?

N-ar fi nevoie să mai spunem că jertfirea animalelor nu poate face ispășire pentru om. Aceasta pentru că sub un anumit aspect jertfirea de animale poate fi privită ca un tip al lucrării pe care o face omul (vezi Psalmii 50.7-15; 51.16, 17). Cum am văzut mai înainte, faptele bune, oricât de mari, sunt limitate. Așa sunt jertfele de animale. Și cum ar putea un animal pieritor să răscumpere sufletul nemuritor al omului din moartea eternă? Aceasta este clar din cuvintele categorice pe care le avem în Evrei 10.4: „Pentru că este imposibil ca sângele de tauri și de țapi să înlăture păcatele”.

Dacă așa stau lucrurile, de ce Dumnezeu a cerut să l se aducă jerfe de animale în Vechiul Testament? Răspunsul este că Vechiul Testament arăta un timp de umbre și tipuri. Dumnezeu a vrut să învețe pe poporul său 4 principii importante și de bază:

1. El a vrut să aducă păcatul în mintea și conștiința celor din poporul Său și să le arate ura Sa față de păcat.
2. Dumnezeu a vrut să învețe poporul Său că judecata împotriva păcatului nu este nimic altceva mai puțin decât moartea.
3. Dumnezeu a vrut ca poporul Său să știe că în îndurarea Sa El are mijloacele care înlătură păcatul și iartă pe păcătosul vinovat.
4. Dumnezeu a vrut să dea poporului Său o anumită înțelegere a marii lucrări de ispășire, și să le arate măreția și perfecțiunea acelei Persoane glorioase care face ispășirea – Răscumpărătorul care a fost cunoscut înainte de întemeierea lumii (1 Petru 1.18). Toate aceste jertfe în toate amănuntele lor nu sunt decât tipuri ale jertfei perfecte a lui Hristos.

Am mai putea adăuga, aceste jertfe de sânge aveau valoare în Vechiul Testament în măsura în care îndreptățeau pe cei care le aduceau prin credință (Evrei 11.4); ele nu aveau valoare în ele însele, ci pentru că arătau spre jertfirea lui Hristos cunoscută înainte de întemeierea lumii (1 Petru 1.18-20). Acele jertfe erau primite de Dumnezeu pentru că reprezentau sângele lui Hristos, deși el încă nu fusese vărsat. Totodată, spre deosebire de om, Dumnezeu nu are trecut, prezent și viitor. El vede sfârșitul de la început. Aceasta ne duce la o altă întrebare fundamentală:

6. Răscumpărătorul – Cine este El?

Găsim în Cuvântul lui Dumnezeu următoarele calificări pe care trebuie să le aibă răscumpărătorul:

1. El trebuie să fie fără păcat, altfel ar fi avut nevoie de ispășire pentru sine însuși și n-ar fi avut calitatea de a răscumpăra pe alții. Pentru acest motiv era necesar ca jertfa, în tip, să fie fără cusur.
2. Să nu aibă o valoare mai mică decât o are omul, ca să poată face ispășire pentru el; deci să-l acopere și să-l ocrotească. De aceea un animal nu putea face această lucrare.
3. Ca să fie în stare să răscumpere pe mulți, valoarea lui trebuie să depășească pe toți cei care aveau să fie răscumpărați. Un om obișnuit nu ar avea acest merit.
4. Să nu fi fost creat. O ființă creată nu este stăpână pe ea însăși, sufletul îi este dependent de Creatorul ei. Ea nu are dreptul să se ofere pe sine lui Dumnezeu. Aceasta îi exclude și pe îngeri și pe arhangheli, pentru că ei au fost creați de Dumnezeu.
5. Ce să reprezinte pe om înaintea lui Dumnezeu trebuie să fie un om. În felul acesta poate ține locul omului înaintea lui Dumnezeu.

Ce dilemă! Ce situație complicată!

Unde să găsești o astfel de persoană care să îplinească toate aceste condiții?

Un om, fără păcat, necreat, cu mai mare valoare decât toată omenirea!

Noi nu avem o soluție pentru această problemă, dar Dumnezeu are.

Elihu – unul din prietenii lui Iov – spunea: „Dacă ar fi un înger cu El (Dumnezeu), un mijlocitor, unul dintr-o mie, ca să arate omului dreptatea Lui (a lui Dumnezeu), atunci va fi îndurător cu el și va spune: „Scapă-l, ca să nu coboare în groapă; am găsit o răscumpărare (ispășire)” (Iov 33.23, 24). Se baza acest om pe Dumnezeu? Da! Apostolul spune: „Știind că ați fost răscumpărați” și apoi ne spune cine este Răscumpărătorul: „Hristos... cunoscut dinainte, în adevăr, mai înainte de întemeierea lumii” (1 Petru 1.18-20).

Răspunsul la întrebarea cine este răscumpărătorul a fost dat nu de om, ci de Dumnezeu. Da, de la El a venit Cel trimis, Mijlocitorul pe care îl dorea Iov când striga: „Nu este între noi un mijlocitor care să-și pună mâna peste amândoi” (Iov 9.33). Dacă mijlocitorul poate să-și pună mâna pe Dumnezeu și pe om în același timp, trebuie deci să fie egal și cu Dumnezeu și cu omul.

Cine poate fi această persoană?

El este Persoana unică, fără asemănare în tot universul (Apoc. 5.2-5). El este omul care este tovarășul Domnului oștirilor (Zaharia 13.7). el este Fiul etern care a devenit Fiul Omului.

Dacă El n-ar fi devenit om, n-ar fi putut reprezenta pe om, să-i poarte păcatele și judecate, în locul lui. Dacă El ar fi fost cu ceva mai puțin decât Tatăl, n-ar fi putut satisface cerințele Lui drepte.

Hristos, deci, este singurul Răscumpărător. Dar putea El să ne răscumpere prin viața Sa, prin învățăturile și minunile Sale? Sau era nevoie de altceva? Aceasta ne conduce la un punct foarte important:

7. Sângele

Cuvântul „sânge” are un loc deosebit de important în Biblie, unde este menționat de 427 de ori. Atât Vechiul, cât și Noul Testament ne învață că nu poate fi ispășire fără sânge. Nu este vorba de sângele care aleargă prin vene, ci de sângele vărsat. „Și fără vărsare de sânge nu este iertare” (Evrei 9.22).

Printre cele mai importante capitole care vorbesc despre acest subiect este Exod 12. El ne spune despre noaptea când poporul lui Dumnezeu a părăsit casa robiei în Egipt, după ce au înjunghiat mielul de Paște. Ce a cerut Dumnezeu de la poporul Său pentru ca cel întâi născut dintre fiii lor să fie cruțat? El le-a spus: „Să-și ia fiecare un miel... fără cusur... și toată mulțimea adunării ... să-l înjunghie. Și să ia din sânge și să pună pe amândoi ușorii ușii și pe pragul de sus... Și sângele vă va fi semn pe casele în care sunteți; și Eu voi vedea sângele și voi trece peste voi”. Deci, ce anume i-a salvat de la moarte în noaptea aceea? Răspunsul este: sângele. Dumnezeu nu le-a cerut să facă liste cu fapte bune de-ale lor cu practici religioase, și să le pună pe ușorii ușii. Mântuirea nu este prin astfel de fapte, ci: „Eu voi vedea sângele și voi trece peste voi”.

Un evreu care s-a întors la Dumnezeu istorisea cum a ajuns să-și pună încrederea în Hristos:

M-am născut în Palestina acum 70 de ani. Am fost învățat din copilărie să citesc Tora și obișnuiam să mă duc la sinagogi să învăț doctrina iudaică de la rabini. De atunci am fost convins că religia noastră era cea adevărată. Când m-am făcut mare și am început să citesc Tora pentru mine, am rămas surprins de un fapt pe care nimeni nu mi-l menționase mai înainte. Este vorba de locul important pe care sângele îl are în toate rânduielile lui Dumnezeu, în toate cărțile divine ale Scripturii. Am citit capitolul 12 din Exod de mai multe ori. Deseori m-am oprit la Levitic 16 și când am ajuns la Levitic 17 am rămas tulburat de un verset de care nu mai scăpam zi și noapte: „sângele este cel care face ispășire pentru suflet” (vers.11). Înțelegeam că aveam nevoie de ispășire – pentru că înăuntrul meu simțeam că sunt un păcătos, cu toată aparența mea religioasă. Și chiar aici Tora precizează clar că ispășirea este în sânge, și în mine altceva. De unde să am parte de acest sânge?

Încurcat și tulburat, am întrebat pe unul din cei mai renumiți rabini. Mi-a spus că astăzi Dumnezeu este mâniat pe poporul Său. Templul – singurul loc unde se permitea să ne aducem jertfele – a fost dăruit. De aceea, închinarea noastră este acum fără sânge. Când templul va fi rezidit, vom începe să aducem iar jertfe. Până atunci le înlocuim cu învățătura Talmudului și alte practici.

N-am fost satisfăcut cu acest răspuns. Cum se poate înlocui un astfel de subiect fundamental cu învățăturile omenești? M-am dus la mulți alți învățători, căutând un răspuns pentru întrebarea mea: Cum aş putea avea ispășirea? Dar toate eforturile mele erau în zadar.

Când eram de 30 de ani am imigat în SUA. Eram încă apăsător și neliniștit cu privire la păcatele mele. Într-o seară neuitată, pe când mă plimbam pe stradă, am văzut un semn referitor la o întâlnire pentru evrei. Curiozitatea m-a dus acolo, unde și începuse adunarea. Îndată ce m-am așezat pe un scaun, am auzit pe vorbitor spunând: „sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curățește pe orice păcat” (I Ioan 1.7). Cuvântul „sânge” mi-a atras atenția. Era chiar ceea ce căutam de mulți ani. Am ascultat cu atenție pe cel care vorbea și citea din epistola către Evrei 9.22: „și fără vărsare de sânge nu este iertare”. Vorbitorul a început să explice cum jertfele din Vechiul Testament erau numai tipuri și umbre ale Mielului: cunoscut înainte de întemeierea lumii, prin sângele căruia suntem răscumpărați (1 Petru 1.18-20). De asemenea, cum la împlinirea timpului, Dumnezeu a trimis pe singurul Său Fiu ca să moară în locul nostru, și cum scumpul său Fiu Și-a vărsat sângele ca să ne răscumpere, și cum El „a intrat odată pentru totdeauna în locurile sfinte, după ce a obținut o răscumpărare eternă” (Evrei 9.12).

A fost o seară hotărâtoare pentru acel om.

Sângele prețios a fost vărsat pentru păcătoși ca noi. Dumnezeu a fost pe deplin satisfăcut. Ai nevoie numai de atât să vii la Dumnezeu cu credință și să te încrezi în Persoana lui Hristos care a murit pe cruce, ca să te bucuri de iertarea păcatelor și de viața eternă.

8. Este dreptă această învățătură?

Da, ea este cu totul acceptabilă. De la început Dumnezeu a hotărât că moartea este plata păcatului. El i-a spus lui Adam: „În ziua în care vei mânca din el (din pomul cunoștinței binelui și răului) vei muri negreșit” (Geneza 2.17). El a și repetat aceste cuvinte după cădere, așa cum citim în Ezechiel 18.4: „sufletul care păcătuiește, acela va muri”. În Noul Testament, apostolul repetă această sentință: „Plata păcatului este moartea” (Rom. 6.23).

Cum să scăpăm de moarte? Cum ar putea păcătosul să fie iertat și păcatele să-i fie iertate, dacă pedeapsa morții nu este purtată de un altul care să-i fie substituie? Își poate Dumnezeu schimba cuvântul? Poate legea să fie schimbată? Poate Dumnezeu să acționeze împotriva propriului Său cuvânt? Absolut imposibil!

Ți se pare de neînțeles că putem avea viață spirituală prin moartea altuia în locul nostru?

Lucrul acesta nu este deloc neobișnuit. Gândește cum obții și menții viața ta naturală.

Nu se hrănește această viață din moarte? Este ucis un animal sau o pasăre. Sângele îi este vărsat și moare ca să-ți dea ție viață. Se pare că Dumnezeu în înțelepciunea Sa ne-a dat să experimentăm gândul acesta în viața de fiecare zi; viața noastră fizică se hrănește din moarte... și din moarte izvorăște viața. Este atunci de neînțeles că viața noastră spirituală este susținută în același fel? Oare nu aceasta înțelegea Domnul când spunea iudeilor: „Adevărat, adevărat vă spun, dacă nu veți mânca deci carnea Fiului Omului și nu veți bea din sângele Lui, nu aveți viață în voi înșivă” (Ioan 6.53)? el vroia să spună prin această expresie spirituală că, prin credința în El Însuși care a murit pe cruce, când S-a dat pe Sine pentru păcătoși și Și-a vărsat sângele Său scump pentru răscumpărarea lor, primim viața.

Da. Viața noastră fizică provine din moartea altuia. Așa este și viața noastră spirituală, deși sunt și diferențe importante. Animalele nu mor de bunăvoie și moartea lor nu are nimic a face cu ispășirea. Dar Hristos a murit de bunăvoie și moartea Lui a fost ispășire pentru păcate. Totuși, principiul rămâne același în viața naturală ca și în cea spirituală. Noi dobândim viața prin moartea altuia.

Aceasta ne duce la cea din urmă parte a subiectului, adică:

9. Absoluta necesitate a ispășirii

Este o întreită necesitate:

Întâi: pentru a restabili gloria lui Dumnezeu.

A doua: pentru a menține dreptatea lui Dumnezeu.

A treia: pentru a dovedi iubirea lui Dumnezeu.

a) Absoluta necesitate a ispășirii pentru a restabili gloria lui Dumnezeu

Pentru că păcatul este o ofensă îndreptată împotriva lui Dumnezeu cel Sfânt, semnificația lui devine infinită și deci merită pedeapsă infinită. Ca ilustrare, gândește-te la un om care insultă pe un om obișnuit. Va fi pedepsit. Dar dacă același om insultă pe un om deosebit de însemnat, pe un împărat, va avea o pedeapsă cu atât mai mare pentru că persoana insultată are o poziție mai înaltă. Dacă păcatul este îndreptat împotriva lui Dumnezeu, cât de aspră trebuie să fie pedeapsa! În cazul acesta, pedeapsa va fi nu numai mare pentru că ofensa este împotriva unei persoane importante, ci pedeapsa va fi fără limită pentru că ofensa este împotriva lui Dumnezeu, care este infinit. Dumnezeu poate pedepsi pe toți păcătoșii, aruncându-i în iazul de foc, și așa va face cu toți cei care nu cred în lucrarea Fiului pentru cei păcătoși. Dar va face aceasta ca Dumnezeu să-Și încalce drepturile și să-Și desconsidere gloria? Nu! A ține pe păcătos în iad milioane de ani n-ar recompensa drepturile [Aceasta este rațiunea suferinței eterne a păcătoșilor în iad. Ei nu pot reface drepturile lui Dumnezeu care sunt fără sfârșit (infinite) pentru că ei sunt limitați. De aceea, ei vor petrece eternitatea, care este fără sfârșit, în iad.] lui Dumnezeu.

Pentru aceasta a venit Hristos în lume. Deoarece El este Dumnezeu arătat în trup, El are o valoare infinită. Prin moartea [Repetăm aici ce am spus mai înainte când a fost vorba de Dumnezeirea lui Hristos, că umanitatea Sa (și nu Dumnezeirea Sa) a murit. Dar este de notat că Dumnezeirea Sa și umanitatea Sa nu s-au despărțit niciodată – chiar și când El era pe cruce. Cineva a făcut pe drept această remarcă: „Dumnezeu n-a murit, deși Cel care a murit pe cruce era Însuși Dumnezeu”.] Sa, El a putut restabili gloria lui Dumnezeu care fusese umbrită de păcat.

Acesta este scopul principal al ispășirii: să glorifice pe Dumnezeu. Gloria lui Dumnezeu trebuie să fie restabilită înainte de a căuta noi să avem ispășire. Nevoia creaturii nu poate avea prioritate dincolo de gloria lui Dumnezeu, iar Dumnezeu nu poate fi glorificat fără moartea lui Hristos.

b. Absoluta necesitate a ispășirii pentru a menține dreptatea lui Dumnezeu

Mult timp în urmă Iov întreba: „Cum poate omul să fie drept înaintea lui Dumnezeu?” (Iov 9.2). Știa că Dumnezeu este îndurător și plin de bunătate, dar de asemenea știa că Dumnezeu este drept. În harul și îndurarea Sa Dumnezeu dorește să ierte pe păcătos, dar dreptatea Lui trebuie să-l condamne. Este ca o scenă de la tribunal. Acuzatorul cere pedeapsa maximă pentru cel învinuit că a încălcat principiile cerești și a păcătuit împotriva Creatorului său. De altă parte, apărătorul cere îndurare și iertare pentru sărmanul acuzat pe drept. Acuzatorul și apărătorul în cazul nostru sunt aceeași persoană. Caracterul pe care-l are Dumnezeu este îndurare și dreptate în același timp, iubire și sfințenie unite în El. Caracterul drept al lui Dumnezeu refuză iertarea celui vinovat care caută îndurarea lui Dumnezeu, cu o singură excepție: să fie pe un teren drept. Care anume?

Înțelepciunea lui Dumnezeu este arătată în găsirea celei mai minunate soluții: Hristos a murit pentru păcătoși pe cruce. Prin aceasta dreptatea lui Dumnezeu nu numai că permite iertarea celui vinovat, dar cere și îndreptățirea lui, pentru că drepturile Sale au fost pe deplin satisfăcute de un altul, un loțiitor. Ispășirea făcută de Domnul Isus este deci singurul temei pe care dreptatea lui Dumnezeu se poate apropia de omul păcătos ca să-l binecuvânteze. Fără această ispășire ar fi fost imposibil ca omul să primească binecuvântarea lui Dumnezeu.

În Hristos Cel răstignit, cele două principii opuse au fost împăcate. Așa cum spunea psalmistul, „bunătatea și adevărul s-au întâlnit, dreptatea și pacea s-au sărutat” (Psalm. 85.10).

Acum, atât îndurarea, cât și dreptatea cer îndreptățirea păcătosului vinovat care crede în Hristos, și de aici avem versetele minunate care sunt ca un sumar al evangheliei: „fiind îndreptățiți fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus, pe care Dumnezeu L-a rânduit ca ispășire, prin credința în sângele Lui... astfel încât El să fie drept și să-l îndreptățească pe acela care este din credința lui Isus” (Romani 3.24-26).

c) Absoluta necesitate a ispășirii pentru a dovedi iubirea lui Dumnezeu

Când am vorbit despre cel dintâi păcat (Geneza 3), am menționat acuzația mincinoasă cuprinsă în cuvintele șarpelui:

* Dumnezeu este mincinos: v-a spus că dacă mâncați din el (din rodul pomului) veți muri negreșit; adevărul este că nu veți muri.

* Dumnezeu nu este cinstit: El v-a restrâns autoritatea pe care o aveți asupra acestui pom, deși voi sunteți capul creației.

* Dumnezeu nu este iubire. Dacă în adevăr v-ar fi iubit, nu v-ar lipsi de bucuria de a avea orice și v-ar face să fiți ca El.

Mâncând din rodul aceluși pom și dând și soțului ei să mănânce, Eva a fost de acord cu toate aceste acuzații și aceasta a fost o mare insultă adusă lui Dumnezeu înaintea întregii Sale creații.

De la început Dumnezeu ar fi putut dovedi că El este adevărul. Ar fi fost ușor pentru El să execute sentința asupra lui Adam și Evei acolo și atunci – dovedind înaintea tuturor cât este El de drept. Întreaga creație ar fi cunoscut că el este drept, pentru că păcatul și fărâdelegea s-ar fi sfârșit corect. Dar întrebarea ar fi rămas pentru totdeauna fără răspuns: Este Dumnezeu dragoste?

A fost buna plăcere a lui Dumnezeu să ofere jertfa încă din grădina Edenului și a hotărât să aștepte 4000 de ani ca să dea răspuns acuzațiilor lui Satan.

Cel care a oferit cea dintâi jertfă S-a oferit pe Sine Însuși ca adevărata jertfă pe cruce! Și Cel care a făcut haine din piele pentru om în grădină, a făcut prin Sine curățirea păcatelor! Cel care a acoperit goliciunea omului cu mâinile Sale iubitoare în grădină, a devenit El Însuși ispășirea și dreptatea noastră.

Apostolul Ioan spune despre Hristos: „Pentru aceasta S-a arătat Fiul lui Dumnezeu, ca să nimicească lucrările diavolului” (1 Ioan 3.8). Iar în epistola către Evrei 9.26 se spune: „dar acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, pentru înlăturarea păcatului prin jertfa Sa”.

La cruce vedem nu numai ura omului față de Dumnezeu, dovedită prin răstignirea Fiului Său; vedem și judecata lui Dumnezeu asupra păcatului și a păcatelor. De aceea, cerurile au fost închise și întunericul înfricoșător a venit atunci asupra Lui. A fost strâpuns de sabia dreptății divine. A strigat: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Mat. 27.46). Pe cruce n-a fost nici cea mai mică licărire a îndurării lui Dumnezeu ca să pătrundă întunericul gros care Îl cuprinsese pe Cel care n-a cunoscut păcat, când a fost făcut păcat pentru noi.

Acolo, la cruce, Hristos a dat pe față minciuna Satanei. În grădina Satan spunea: „nicidecum nu veți muri”. Dar când Hristos a murit pe cruce, a arătat cât de adevărate sunt cuvintele: „plata păcatului este moartea” (Rom. 6.23). Și la cruce Hristos a arătat dreptatea lui Dumnezeu. Deși Cel care ne-a purtat păcatele a fost preaiubitul Său Fiu, totuși El a purtat o judecată deplină. Ce cuvinte minunate sunt acestea rostite pe cruce: „S-a sfârșit!”

Celălalt lucru pe care l-a arătat crucea, care în alt fel nu s-ar fi putut revela, este că Dumnezeu este dragoste.

Este vreo altă dovadă a iubirii lui Dumnezeu asemănătoare crucii lui Hristos?

„Dumnezeu Își arată propria Lui dragoste față de noi prin aceea că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (Romani 5.8).

„În aceasta a fost arătată dragostea lui Dumnezeu față de noi, că Dumnezeu L-a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. În aceasta este dragostea, nu pentru că noi L-am iubit pe Dumnezeu, ci pentru că el ne-a iubit și L-a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 4.9, 10).

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă” (Ioan 3.16).

Da, ce minunată dragoste a dezvăluit Dumnezeu în crucea Fiului său Isus Hristos!

Dragostea aceasta divină este pentru tine, iubite cititor. Ești gata s-o primești? Primește-o și vei fi salvat, să n-ai parte de moartea eternă. Primește-o și bucură-te de viața eternă.

„Cum vom scăpa dacă vom fi nepăsători față de o mântuire așa de mare?” (Evrei 2.3)

clickbible.org